

Abieluleht

№ 42.

Pühapäeval, 29. novembril 1931.

I aastakäik.

Tänast lehte 8 külge.

TOIMETUS JA TALITUS:

Tallinn, Suur Karja tn. 2 6.

Telefon Postkast 372.

Toim. kōnet: kl. 3—5. Kontor avat.: 8—6. Tarvitamata jäänud käsikirjad, kui neil tagasi-saatmiseks puuduvad margid ja seismajäänud kirjad hoitakse alal kuu aega. Kuulutusi ja tellimisi võtavad vastu: lehe talitus, abitalitused ja agendid. Lehte võib tellida ka kõigist Vabariigi postiasutustest ja -agentuuridest.

Üksiknumber 10 senti.

Kuulutuste hinnad:

Esiküljel teksti ees 10 senti, teksti sees 12 s. ja kuulutuste küljel 5 senti millimeeter. Kuulutusi võetakse vastu lehe ilmuvasse numbrisse kuni neljapäeva õhtul kella 6-ni.

Tellimiste hinnad:

1 kuu 45 s., 2 kuud 85 s., 3 kuud 125 snt. 6 kuud 225 s., 12 kuud 400 s., — postiga saates. Välismaile 2-kordsed hinnad. Aadressi muutmise 25 senti.

Kuulus Vene kinoiludus — Veera Malinovskaja.

Sügisööl.

Hulub tuulepeni
Ühes üksinda,
Õõ on must ja pime
ja nii lõputa.
Toas lamdivalgel,
tule värinal,
istun kahu'and palgel
üksi akna all.
Mõtted sihitumalt
väljas rändavad.
Rajus kihitumalt
porri tangevad. . .

Aknast piilub sisse
roheline silm. . .
Pilku alalisse
tardund õudus-ilm. . .

Ükssele õõst tasa
keegi koputab. . .
Värin hinge kaasa
haarab, raputab. . .
Siis kuid äkki vaikuse
lille lilled,
lõõbi sügisese
muremusta õõ. . .
Aga peagi kajab
mõire endline. . .
Tormitseb ja sajab
mulda, hingesse. . .

Undab tuulepeni,
ega väsi ta. . .
Õõ on haurapime
ja nii troostita. . .
Enno Lin.

„Abielulehe“ tellimine
1932. a. peale on avatud.

„Abieluleht“ maksab aastas 4 kr., poolaas-
tas — 2 kr. 25 sn. ja kuus 45
senti postiga koju saates.

Tellimisi võtavad vastu kõik Vabariigi postiasutlised.
Kõik aastatellijad saavad detsembrikuul ilmunud numbrid
hinnata, kui tellimine hiljemalt detsembris ära saadetakse.
Talitus.

Kuulus filminäitlejanna — Anny Ondra.

Miks on nii palju õnnetuid abielusid?

Unistused abieluõnne hävitajana.

Abielludes satuvad alaliseks üksikute kõrvale kaks inimest, kes varem on olnud sageli pärit hoopis isesugustest seltskonna-kihtidest, saanud erineva kasvatuse, kellel oma kindel väljakujunenud hingelaad ja iseloom, millele aga varem paraku kuigi palju tähelepanu ei pöörata.

Kui tutvuseaeg lühike, nagu seda meie päevil peaaegu alati juhtub, ei tea abiellujad üksikute siseilmast kuigi palju, sest armastuse esimeses uimas ei märgata selle hüvesid või puudusi peaaegu kunagi ja kõik tahab siin paista ikkagi ilusana ning heana. Too hoolimatus ja pealiskaudsus ongi üks suurem põhjus õnnetuseks abielludes, kuna abielu õnn püsida võib ainult siis, kui mõlemate poolte iseloomud vastavad üksikute soovidele ja unistustele.

Tõeliselt on see aga väga raske. Juba noorena, teadagi, kannab meist igaüks unistustes pilte oma tulevase eluseltsilisest, keda ehime iga suguste hüvede ja voorustega nagu seda igaüks oma käest teab.

Meeste juures ei evi hiljem too kujutletud naine küll enam tavaliselt esialgset nooruspäävade ilmet, vaid ununeb ja tuhmub, naistele jääb aga see ka edaspidi ideaaliks. Tõeliselt on see õnnetus, sest mehed pole kunagi sellised, nagu neist unistab noor tüdruk, vaid palju igapäevasemad, tavalised inimesed, kes ripuvad ihu ja hinge oma rõõmude ning murede küljes.

Mees ei tegele küll unistustega nii palju nagu seda teeb naine, aga iga mees unistab alati ja tunneb siiski igatsust ainult sellise naise järele, kes oleks temale ühtlasi armsamaks, sõbratariks ning emaks, naist, kes ei vaja ainult kaitset ja abi, vaid ka ise abi pakub, nõu annab ja ohjeldab nagu ema, kelle arnane naine ikkagi mehele jääb alati mõttesse, ala-

teadvusesse.

Kõigi õnnetute abielude peamiseks põhjuseks on ikkagi see, et otsitakse aga ei leita oma ideaali, et näeme abielus purunemas oma ammuseid unistusi, mis kunagi meile ei meeldi, koguni mitte siis, kui teame, et unistustes nõuame liigagi palju, otse võimatut.

On loomulik, et alaline kooselu esile kutsuv teatava jahe-nemise, kas või sellep., et kooseluga ühes tulevad ikkagi ka esimesed kibedamad pettumused. Aga unustatakse siis p. h. tihti, et nii naine kui ka mees tunnevad ühesugust vajadust õrnuste järele, et nemad ühte-viisi ihaldavad õrnusi jagada ja saada. Selle viimase unustavad aga naised peaaegu alati, mis omakorda õrnusi igatseva

mehe muudab külmemaks, valmistades pettumuse. Külmene-nud mees jätab omakorda pet-tumuse naisele ja nii saabubki päev, mil hakatakse igatsust tundma vahelduste ja muuda-tuste järele, mil meenuvad va-nad lühemat aega olnud austa-jad, kes loomulikult olid helde-mad oma õrnustega.

Ei tohi ka unustada, et abi-elus ja üldse armuasjades ei tohi järele anda ainult üks, vaid seda tegema peavad mõle-mad, sest ühe järeleandmatus kutsub teises ikka esile pro- testi-vaimu ja alateadvuses pei-tuva vabadustungi, suurenda-des ning süvendades tõelise elu ja unistuste vahelist vahet.

Õnnelikust abielust saab ju-tu olla ainult seal, kus poolte vahel on olemas sisemine koos-kõla, kus mõistetakse, et tege-liku elu ja unistuste vahel on olemas ikkagi suur vahe ja osa-takse ka abielu tollele vasta-valt seadistada ning juhtida.

„Abielulehes“ kuulutajate tähele-panu juhime sellele, et kuulutusi ilmu-vasse numbrisse võetakse vastu hiljemalt neljapäeval kella 6-ni õhtul. Talitus.

Grupp „Melody“ tantsugirle Tallinnast.

Sõprus-abielu.

Meil on vähetuntud, Ameerikas üsna populaarne n. n. sõprusabielu. Muidugi peab igas heas abielus olema sõp-rust, kuid see ei defineeri veel mõistet sõprusabielust. Sõprus-abielu võib alustada igaüks, kes selleks tunneb soovi, sest selles abielus ei ole sihiks soe-tada perekonda. Tema sihiks on kahel inimesel, kes tunne-vad armastust teineteise vastu, ühineda säaduslikul alusel, ilma et tuleks arvestada kõiksugu kõrvaliste asjaoludega.

Igaüks tegutseb edasi omal alal, ainult et elamine ühine ja vabal ajal on võimalik kuu-luda teineteisele. Ei tule arva-ta, et sõprusabielu samasugune prooviabieluga. Prooviabielu võtab peaaegu alati aluseks peatset lahkumist. Sõprusabi-elu aga tahab jääda kestvaks ühinemiseks. Niisuguses abi-elus peavad naised kindlusta-tud olema, et ei saa emaks, kui nad seda ei soovi.

Inimesed, astudes sõprusabi-ellu ei tunne sugugi igakord igatsust omada last. Laps oleks neile ainult koormaks, oleks mittesoovitav külaline nende kodukolmel. Veel suuremal määral ei luba majanduslised olud igakord perekonna juur-dekasvu.

Perekonna suurenemisega muutuks elu, naine peaks loo-buma teenistusest või pidama lapsehoidjat. Üks kui teine an-naks end majanduslises ras-kelt tunda. Inimesed tohiks-ida aga lapsi soetada ainult siis, kui neil selleks tõsine ühine soov, kui nad ise küllaldaselt küpsed inimesed, et kasvatada last ja kui rahaline seisukord seda lubab.

Meieaja noored ei abiellu, kartes perekonda, mis asetaks neid sagedasti väljapääsemata seisukorda. Et aga südant käs-kida ei saa ja loodus oma õi-gust nõuab, siis elatakse kas vabaarmastuses või lihtsalt ka-sutatakse juhus. Tütarlapsed satuvad sel teel seltskonna lai-

tuse alla, ja ka noormehed hää-buvad nii hingeliselt kui ka füüsiliselt.

Sõprusabielu, mis kindlustab noorte ühinemist, mis seadus-likul alusel ja vaba igast orjas-tamisest, — on kui kindel kal-ju mõllavas meres. Ja kui sõp-rusabielu juba kestnud tükk aega, kui inimesed on jõudnud veendumusele, et nad tõsiselt rahuldavad teineteist, kui ka esimesed majanduslised rasku-sed võidetud, — siis alles alus-tatakse harilik perekonnaabi-elu, kus lapsed vanemate rõõ-muks.

Aeg on sarnane, kus armas-tusetung juba varakult ärga-nud noorusel. Kuhu mahutada seda looduse ürgjõudu? Kõike ei suuda enesesse mahutada teadus, sport j.n.e. Perekonna-abielu võimalusi on aga vähes-tel. Lapsed aga ärgu olgu ku-nagi kutsumata külalised, vaid ainult oodatud, igatsetud, et nad leiaksid oma kasvamisele ja arenemisele soodsat pinda.

Oleks vähem lahetusi, kui ka meie sõprusabielu populaarsem oleks. U. S. A. Colorado osa-riigi Deneveri peakohtunik Lin-sey kirjutab oma raamatus „Sõprusabielu“ sellele teemile. Soovitav oleks, et raamat il-muks ka eestikeelses tõlkes. Raamatul on uues maailmas kui ka Lääne-Euroopas palju sooja poolehoidu.

Chypre.

Kõik, kel üksin-da igav, kuu-lutage „Abi-elulehes“, ja Teie leiata oma sõbra või eluseltsilise.

Abielu arvudes.

Kas on naine mehe teenija?

Läinud suvel, ühel merireisil Pärnust Kuresaarde, tuli reisijate vahel sarnane küsimus arutusele.

Merireis on üks igavamateid, ja reisijad saavad omavahel vahel headeks tuttavateks ja sageli suurteks sõpradeks. Isegi liigagi avalik ollakse vahel omavahel ja avalikum tihti kui seda ollakse harilikult oma kodu ümbruses. See tavaline nähe reisijate vahel tuleb vist sellest, et ollakse arvamisel — nagu ei näeks enam ialgi üks-teist peale reisi lõppu ja mis siis ikkagi tagasihoidlik olla.

Istusime laeval, mida meie ka ilmastik täiesti võimaldas. Jutlesime, muidugi mitte valuutast ja kriisidest, mida siis veel ei tuntud. Küll aga puhuti juttu puht abieluasjust, mida meie naised ähvardasid rahvahäletusele panna. Ja siit tekkiski ülalmainitud küsimuse lahendamise mõte.

„Ah, mis me vaidleme asjata!“ arvati mõnelt poolt. „Võtame kord paberi ja pliitsi kätte ja vaatame, mis ütleb meie ses suhtes must valge peal!“ Ja nii ka tehti. Taheti näha kuipalju tuleb maksma naisepidamine mehele teatud aja jooksul, et saadud summat võrrelda keskmise majateenija palgaga, mis teenitud sama aja jooksul. Selleks aga tuli enne kindlaks määrata, kui pikk abieluaeg ja laste arv abielus abieluliste majanduslike jõukuse juures tuleks arutusele võtta. Need kolm eelkõsimust andsid isegi tükiks ajaks vahet lõbusat ja vahet isegi nukrat ja tõsist meeleolu.

Lühikese kaalumise järele tuldi ühiselt otsusele, et jõuka rahva abielu ei lase end mit-

mest küljest sõeluda. Esiteks lahendavad jõukad inimesed ise omavahel asja ära, mida nad kohtule ainult kinnituseks ettepanevad ja teiseks ei ole võimalik jõuka rahva sissetulekute ja väljaminekutega arvestada, kuna jõukas mees kuulub oma õrnama peale kõik-sugusteks luksusesemeteks suuremaid ja vähemaad summe, millega iga säreliku juures arvestada ei saa.

Ja nii tuli lõpuks arutusele võtta igapäine ja lihtne, keskpärane ja varanduseta, harilik surelik käsitööline, oma majateenijast naisega. Samuti arvati, et lapsed abielus ei eksita käesolevat arvutamist, sest maksva seaduse järele maksab mees nii-kui-nii lahutuse puhul lastele kasvatusraha, mille juures aga tänini naise või ema enesega pole arvestatud. Küll aga saab tihti lasteta naine sõõgiraaha lahutuse puhul, mis omastkohast üsna veider võrdlus.

Just kehvikutel tulebki pikki protsesse läbida, sest nende naised ei taha „palja kätega“ lahkuda, nagu nad seda tihti rõhutavad, ja mida nad siis kohtus teenimise ajaks on ülesvõtnud ning mille eest nad ka tasu nõuavad. Asja üle vaieldakse hoogsalt. Naised arvavad, et neil on tõesti õigus tasu nõuda, „sest kui ma selle aja neiu oleksin olnud, oleks mul ikkagi midagi olnud, ehk võib-olla oleks olnud mul teise mehega palju parem järg ja kindel elu...“

„Ah oleks? Oleks on paha poiss,“ arvatakse meeste poolt. „Miks ei ole meil õigust nõuda lahutust-tahtja naise käest sõõgiraahasid? Siis unustab ta ha-

sardis oma teenitud palgagi väljavõtmata mehelt, et aga vallale pääseda ja siis jälle teise mehe kaissu rutata!“

Sellele järgneb lõbus naer. Seega on mehed esimese peale-tungi naiste poolt sumbutada suutnud.

„Ei unusta ühtigi!“ arvatakse naiste poolt, „oma teenitud palka, kui lahutust tahame mehe käest välja võtta, vaid jätame selle raha mehele, et ta meid kohtus sõõgiraaha nõudmisega ei pingutaks.“ Jälle naer.

„Noh, küll aga olete ikka ohvrimeelsed! Kus teie ohvrimeelsus siis jääb, kui mees lahutust tahab?“ toonitakse meeste poolt. Naer.

Ka see lõök tehti meeste poolt tasa. Nüüd hakkavad mehed pealetungima. Mõned mehed kavatsevad nüüd omad lahutust tahtnud naised kohtusse kutsuda, et endiseid palgaasju äraõiendada, sest olevat raske, ja ootamine tegevat närviliseks, millal lahutatud naine ise sellega peale hakkab.

Mõned mehed aga tahavad töökaitse-inspektori poole pöörata, et naist vastutusele võtta ilma kahehädalise teenistuskoha ülesütlemata teenistusest lahkumise pärast. Mehed naeravad, naised — tõsisemad.

Korraka kuulatakse hüüdu: „Saar! Saar!“ Olemegi parajasti Kihnu saare juurde jõudnud, mis reisijate tähelepanu hetkeks enesele tõmbab, andes seega võimalust vaidlusest väsinud meeltele pisut tagasi tõmbuda.

Möödudes saarest, kogusid endid asjast huvitatud jälle kokku. Nüüd aga arvati, et parem on juba „rehkendusega“ peale hakata, sest varsti hakkab paistma Saaremaa rand, ja asjaga ei jõuta lõpule.

Nagu eelpool nägime, oli võetud aluseks kaks varandu-

Lahkumislaul.

Ma panen laulu kaduvuse-kõlad ja värvin sõnad sügiskollaseks. —
Ma ammu tasun'd kevad', suve võlad, nüüd muutuda võin jääks ja mullaseks. . .

Ma ammu matnud naerud, armastuse, mu lootus-aiad saavad kalmistuiks. Nüüd otsin süngiks vaikse unustuse, kus ilmamõllust taandun sulut suiks. . .

Ja teile, sõbrad: jumalaga! — Jälle ehk näeme — seal unustusemail. . .
Kui saatus pülbastand te elu-hälle ja ootetund te Süngel Kallistail. . .

Enno Uin.

seta inimest: peig — käsitööline ja pruut — majateenija. Nüüd küsib „kirjatoimetaja“: „Mis maksab naisterahva talvepalitu, mida mainitud käsitööline oma eidele osta jõuaks?“ Küsimusele järgnes lühike vaikus. Nüüd seletab keegi naisterahvas: „Minu mees pole mulle veel ühtki hilpu ostnud, nelja aasta jooksul, mis meie juba abielus oleme olnud. Mul oli oma uus palitu ja mitu paari pükse ja pooltoinat muud pesu“, j.n.e. milline seletus tekitas jällegi lõbusat meeleolu. Vastus oli aga siiski mõõduandev. Teda täiendati veel mitmete teiste naiste poolt. Viimaks tuldi arvamisele, et mõlemad pooltest, kui nad kavatsevad abielluda, soetavad enestele juba vallalises põlves vähemalt ükski komplekt uusi kehakatteid pulmapäevaks, nagu see harilikult ka praegugi veel kombeks on, ja mida siis arvati jätkuvat neljaks esimeseks abielu-aastaks.

Nüüd tähendati meeste poolt, et kui esimese nelja aasta jooksul lahutatakse, siis ei tohiks kumbalegi üksteise vastu nõudmisi olla, sest selle aja jooksul pole kumbki oma rahakotti tei-

se kasaks puistanud. Ja teiseks on need aastad kõige palavamad abielus, mille pärast oleks suurim patt lahutuse puhul rahalise nõudmisega esineda. Nüüd läks aga naiste pool pilviseks ja hüüti ägedalt: „Ah nii! Ah siis meie peame teid oma riitusega neli aastat teenima ja siis alasti lahkuma?! No ega seda ole!“ Kohe esimesest abielupäevast hakkab teenistus peale, sest kõik, mis liigub, see kulub ja tahab alata kohendamist ja uuendamist.“ — „Õigus! Õigus! arvati teiste naiste poolt. Mehed aga jäid tõsisemaks ning sõnasid: „Või raha ja raha! Ai te, kuradi!“

(Järgneb.)

Kõik tellige ja lugege „Abielulehte“! „Abieluleht“ pakub palju huvitavat lugemismaterjali. . .

Hingede mask.

Sadie Maros.

8

X. Armastan sind!

Sellest õhtust peale sai Edgar Loos alaliseks külaliseks doktor Valter Mändi majas. Järgnesid päevad ja kaardiõhtud, millest Edgar Loos võitis osa järjest innukama mängijana. Aga kaotas ta pööraselt, sageli aukartust äratavaid summe! Kuid oma teatrist vabal õhtul ta tuli jälle, mitte et võita kaardipartiit, vaid lootuses — ehk ilmutab täna see õnnelik juht, kus tal õnnestub võita Nellit...

Ühel õhtul Nelli ilmus oma peigmehe korterisse võrdlemisi varasel õhtutunnil. Kodust ta tuli välja mõtuga veeat tänase õhtu kuskil lokaalis lõbutsemas, aga seal Valter kuulutas talle tavalise sõnume:

„Kuid, Nelli, mul on tänaseks palutud härrad kaardiõhtule! — Aga luban sulle, armsam, et homme õhtu me veedame väljas!“

„Ah Jumal, jälle kaardiõhtu! Kaardiõhtu, k-a-a-r-d-iõhtu! Millal ükskord tuleb neile tüütavale õhtule lõpp!“ hüüdis neiu kasvava närvilisusega.

„Vast üleeile me olime „Metropol-revüüs,“ püüab end vaikselt vabandada Valter.dada Valter.

„Jah, üleeile — mõtle ometi! Aga eile oli kaardiõhtu, ja täna on jälle — kaardiõhtu! Lihtsalt on muutunud väljakannatamatuks uod õhtud! Siin majas on ju selge mängupõrgu! Kuhu ilmutakse igal õhtul kella kümneks ja lahkutakse hommikul esimeste päikesekiirte ees! — Ja kaotad sina pööraselt... Igatahes ma ei teadnud, et sa oled nii kirgline hasartur, Valter!“

„Eile võitsin 100 krooni... ja selle summa võrra suureneb too summa, mille olen kokku hoidnud meie kavatsitava välismaareisu jaoks... Rivierat ja Sankt-Morizis tahaksin vee-ta omi mesikuid, Nelli...“ Valter on võtnud Nellilt ümber. Too aga vaatab lepitamatult pahaselt temast mööda, jääb külmaks peigmehe õr-nustele. Siis Valter vabastab tema oma käte vahelt; Nelli läheb sõõgituppa, istub kamina ette padjule. — Viivu hiljem kõliseb uksekell, mil-

lele Valter ruttab ettetuppa. Tuleja on Edgar Loos.

„Oo... Edgar Loos! Tere õhtust! — Nii vara täna?“

„Jah, härra doktor! Vabanda, praegu pole küll mingi vastuvõttu-tund, aga... minu kõriga on lood halvenenud!“

„Astu tuppa, palun!“

„Kurat sa tead, kas ma eile õhtul külmetasin jälle või, aga tänane proov läks hääleliselt kole räbalasti. Sa kuuled —, hääli käriseb juba kõnelemisel. Ütle nüüd mis teha, aga homme on „Traviata“ esietendus!“ Tekkis silmapilk vaikust, milles dok-tori härra kaalus vastust, aga näit-leja süüitas endale paberossi. Siis lausus Valter, püüdes heatahtliku naeratusega pehmendada sõnu:

„Mitte suitsetada... mitte juua... üldse — rohkem puhkust ja paraju-seselamist, härra ooperilaulja! Teat-risist kohe — süngi, härra Loos!“

„M-i-d-a-g-i ei tohi sa —! Ei vähe-matki ei tohi sa endale lubada sel-lest, mis teiste tavaliste inimeste elu veetlevaks teeb!“ Osatas Loos peaaegu ärritatult.

„Jah... On elukutseid, mis nõuavad inimeselt loobumist kõigist lõ-budest ja enese täielikku ohverda-mist vaid oma kord valitud alale...“

Võita kuulsust on lapsepõlv... aga säilita oma kuulsust ja võitused märksa raskem ülesanne... Aga — millaks me siin filosoferime, pige-mini lähme kabinetis ja ma vaatan järgi, kuidas on lood sinu kõriga.“ Valter silmitses taskukella:

„Härrade saabumiseni on veel pal-ju aega. Kell on täpselt 7 õhtul.“

Härrad sisestusid doktorihärra v.stu-võtu kabinetis. Nelli, kes istus sõõgitoas kamina ees, kuulis nende lühikest jutuaamist pealt. Nüüd pik-ki minutisi kuuleb vaid meeste jutu-kõminat, mis tuleb vaid kabinetist ja ka-minas puie praksumist. Siis kostub kauge uksekella helin. Minut hiljem kerge koputus saaliuksele ja sisse astub teener. Lähib saali, silmates Nellit sõõgitoas, astub ligi, teatab: „Armuline proua, tuli käskjalg Haavakliinikust. Seal poldud saadud mitmekordse helistamisele teatoo-nilist ühendust meiega — vist liini-

rike. Härra doktori palutakse viibi-mata raskesti haavatu juurde.“

„Doktor on oma kabinetis; võite küll teatada talle“, vastas Nelli tõs-nud pilguga teenrile. Too pöördus kabinetis. Varsti väljus ta sealt ühes mõlemate härradega.

„Nelli, ma pean minema viibimata Haavakliinikusse!“ Hüüdis Valter minnes Nelli juurde.

„Sa polegi ükski?“ üllatub Edgar Loos tema kõrval, kes nüüd alles märkab Nelli siin olemist. „Tere õhtu, armuline proua!“ Tavalise külma naeratusega tervitab teda Nelli ja tavalise kuuma suudluse surub Ed-gar Loos temakese kiele.

„Igatahes, Nelli, ma ei või sulle kindlustada peatset tagasitulekut; võimalik et seal toimub kiire ope-ratsioon. Siis jätan sulle vastuvõtta härrasid, kes tulevad õhtul ja — Jah, tee nendega, mida heaksarvad, võta vastu või — saada tagasi, mul-üks-kõik. Kui seal on midagi pingutavat tööd, siis minust nii-kui-ni täna kaardimängijat ei saa. — Nägemise-ni, armas!“ Suudles pruuti põsele, viipas käega sõbralikult Edgar Loosi poole ja ongi toast väljumas.

„Ah-jaa, Nelli, ulata Edgarile minu uusi sigarette, mis mulle saadeti otsekohe Havannast!“ Hüüdis ta veel ukse vahelt tagasi vaadates. Teener järgis härrale esikusse.

„Vabandage, palun —! Aga ma ei teadnudki, et viibite siin, muidu oleksin tulnud kohe tervitama,“ al-gas Edgar kohe, kui aga oli langed-nud uks kinni teenri järele. Nelli ei vastanud sellele ei sõnagi ega pil-gutõstmisega, vaid möödus temast, et võtta sigaretikasti puhveti pealt.

Hetkel kuulus eestsoas ukse lukku-langemist, teisel langes maja välis-uks Valter Mändi järele mürtusdes kinni, sellejärele kuulis ärasõitva au-to töötamist ja nüüd praksumad veel vaid hõõguvad sõed kaminas.

Nelli pannud avatud sigaretikasti Edgari ette marmorlauakesele, istus tagasi pingile kamina ette; istub ma-dalale ettekumardunud, nagu toetu-nud põlvedele ülestõstetud kätele, pilk tulistel sütel. Edgar silmitses teda, jättes süütamata kord kätte võetud sigareti, paneb taas jälle ta-gasi kasti. Tõuseb, ligineb paaril aeg-lasel sammul neiuale.

„Miks olete nii süngi täna, preili Nelli? — Mulle tundub kui oleksite Millega olen seda ärateeninud? Kui teaksin —“

„Rahustuge, härra Loos! Lihtsalt mu tuju on täna halb ja rohkem mi-dagi“, lausus Nelli lühidasti, aga soo-vis meelsasti olla ükski praegu, või ükskõik kelle seltsis, ainult — mitte Edgar Loosi seltsis...“

„Nelli...“ kõlas nii vaikusele taga-sisuritud hüüe, et Nelli pidi pilku tõstma sellele võõrale noodile, mis kõlas noormehe huulilt — Ta koh-tas paari tumetaid, leegitsevaid sil-mi, mis olid kummardanud õige ma-dalale tema üle.

„Nelli, armastan Teid! Ei suuda kauem hoida endale seda saladust...“

Noormehe käed tõmbuvad kokku neiu piha ümber. Samal pääseb val-la lõbus naer neiu suust — Naer vallutab toa ja kogu suure korteri — Tõuseb, vibreerub, pörkab hoo-ga vastu laegobelaani ning kajastub sealt tagasi — Lakkamatult nae-rab Nelli ja möödub pikk minut enne kui see haihtub. Siis ta naerev pilk kiindub noormehe silmi, kes on lõõ-duna eemaldunud laua juurde, sei-sab hoides lauaservast kinni kui kar-tes kukkumist, ta näol vaheldub pu-na kahvatusega.

„Edgar Loos... suur armastuse kunstnik armastab mind! Ja mina... peaksin loobuma abielust doktor Val-ter Mändiga selleks, et saada hül-jatud Edgar Loosist viimases vaatu-ses: Niipalju pean ma Teie armas-tusest lugu, härra Loos! Kuulsite?“

„Ei, Nelli! Soovin abielluda Teiega! Mu tundub pole mäng...“

„Näen Teid läbi, härra Loos...“

„Tunnistan... jah kunagi... mind suggereeris kirg Teie järgima, aga nüüd... mida lähemale tean, et jõuab Teie pulmapäev Valteriga, seda sü-gavamalt tunnen kui määratumat raske mulle kaotada Teid, Nelli...“ Noormees rääkis vaikses tõsisuses ja Nelli võis ta silmist lugeda, et ta ei valetanud. Nelli pööris ära sellest pilgust. Noormees julgus jälle astuda lähemale.

„Nelli, miks peaksite abielluma lihtsast kohusetundest ühe mehe vas-tu?“ küsimus kõlas ootamatult ja Nelli pööris end kiiresti noormehe silmi.

„Mida mõtlete öelduga, härra Loos?“ Ta pilk otsib noormehe sil-mi.

„Tean, et Teie ei armasta Valte-rit... vaid abiellute tänutundest... Arvan teadvat osakese Teie minevi-kust... kui olite veel väikene ku-

dujaneiu... ja tänulik juhust tõi Teie teedele Valter Mändi, kes siis avas Teile tee seltskonna eliti... Ent see — pole ometi teene, mille tasuks peab abielluma mehega, keda vaid sallitakse enda kõrval, Nelli!...“

Ja too mees... ei peaks nõudma nii ränka hinda, ometi iga inimese pühim kohus olgu — aidata kaasa ligimese arenemisele, juhatahes teda üle hüvedele, tõusma kõrgemale!“ Vaikust. Siis Nelli jätkas:

„Ei, härra Loos! Teie ei tunne minu minevikku... On tõsi, et kord olin kuduajaneiu agulist, aga... tut-vusin doktor Valter Mändiga, kui kuulusin juba paremasse seltskonda. Tähendab, tegin karjääri juba enne Valter Mändi.“

Neiu naeratuses on midagi, mida noormees ei mõista. Tekkis vaikus, milles Nelli silmitsedes noortmeest mõlgutab Valteri ennistele sõnadele: — „Mitte suitsetada... mitte juua... üldse — rohkem puhkust ja paraju-ses elamist, härra ooperilaulja!“ — Taas Nellis valmis saatanlik plaan... ja ta naeratus muutus kuidagi võrgu tavaks...“

„Ja mina... pean veenma end, et Te ikka tõesti armastate Valterit?“ häälitises noormees kiindudes sellesse pilgusse... Ja ta käed sirgusid ise-endast teda haarama.

„Ning mulle ei jää ühtegi lootust... Pean suretama endas tundeid... ome-ti armastan sind nii meeletult!“ Het-kel neiu naeratavad silmad olid talle nii lähedal ja tema palav hingus leh-vis näo kohal, siis nood tõmbusid ootamatult tagasi — Teisel silma-pilgu, oli Nelli toast väljasõstunud. Arthur Loosi poeg jäi kätega pead kinni hoidma, et rahustada oma vii-maseni ülesäritatud meeli.

Hingus vähe enam normaalseks muutunud helistas ta teenri.

„Kas armuline proua läks ära?“

„Ei; viibivad veel siin.“

„Teatage, palun, et ma lahkun!“

„Silmapilk, härra!“

Edgar Loos oli juba palitus kui tu-li Nelli, lahke naeratus värskest pu-dertatud näol:

(Järgneb.)

Kirjavahetus ja poleemika lugejate vahel.

Küsimusi ja kostmisi.

Vastus N. Nõmmele tema vastuse puhul „Kahtlevale kosilasele“.

(„Abieluleht“ Nr. 39.)

Nii siis: kui keegi preili suitsetab ja napsutab, siis ei ole see küllaldane põhjus äraütlemiseks naimisest. Ei kuulu ju need „väärt asjad“ korratuse piiridesse. Ja kui need „korralikkud“ väga kitsa silmaringi tõttu on ebamoraalseks kuulutatud, siis too preili kindlasti muudab end, loobudes suitsust ja viinast abielu heaolu pärast.

See ei ole aga mitte nii. Inimene ei muuda end iialgi, viska ta kõie otsa võlla või võta enesele külm selga ja palu ta enesele kuningaks. Jääb ikka selleks väikseks sigatsejaks loomaks, mis ta on olnud, ning või miljon aastaid, ning on mõtet nõuda talt midagi rohkem.

Traagik.

Vastus „Milvy'le“ tema vastuse puhul „Nomen nesciale“.

(„Abieluleht“ Nr. 40.)

Meie mehed arvame, et naise langus pahemale — raha poole on seotud sügava hingelise võitlusega, ning pöördudes sinna ei paku talle lõbu enam too raha isegi. Ah, missugune rumalus! Naine võib ilusa seeliku eest müia hingegi. Pole talle midagi lihtsam kui viia oma armastust turule ning müüa teda enampakkumisel nagu mõnd maali.

On lausa tore kuulata, kuidas õigustate mehe petmist. Küllap Te juba praegugi kalkuleerite kombinatsioone, kuidas seda viisakamalt teha. See läheb Teil nii lihtsalt, nagu kinnaste vahetamine. — Ja mis kõige pahem, kogu protest selle enda müümise vastu on asjata. Ei lakka ligunemast Te morneis silmis uduste ilmade porised tänavad. Oh, see on kõik nii üldiselt troostitu, ja kurb, et tahab lakata minugi hing protestist selle „karjuva ülekohtu vastu. On tõi fraas: Milleks abielluda? Teiste abikaasasid leidub küllalt, kellel aga abielu rikkuda. Las' aga minna!

Traagik.

Vastus „Moralile“.

(„Abieluleht“ Nr. 40.)

Muidugi olen inimene, mitte teavast maha kukkunud ingel, sellepärast ka tarvidus mul maise õnne, õilsa mehe järele. Geniaalseks on tunnistatud mind mu lähemad sõbrad, mitte mina ise. Ei või pooldada Teie vaateid, et mehed abielluvad praktiliste, õilsahingeliste naistega. Mu kauaaegsed vaatlused tõendavad mulle, et mehed praktilist, koduarmastajat naist sugugi ei hinda, vaid eelistavad lõbuimulisi, kokeerivaid daame. Mehed on olevused, kes mõtlevad naist nähes ainult selle tungi mõju all, kuidas saaksid teda haarata ja omada.

Ja kuigi mõni mees soovib abielluda, siis tahab ta muidugi, et naises peab leiduma kõik, mis ta egoistlik meel ja mõistus kujutab: Heal tujul mängukann, perekonna kaitsja majanduslike kitsikuse eest, ja murede kannataja, mis mehe laiest eluviisest tingitud.

Mees näeb heameelega, et abielus suureks mõtetüriks; õigusest töösureks välja naise isikupära ja loomaks. Näib, et need on Teiegi mõtted, h-ra Moraal, sest kuulutate kadu naise mõtteilmale ja tõstate supikeetmist ja riidelappimist geniaalsete tööde hulka. Olgu siis pealegi nii auväärne tark Moraal, nagu arvate.

Ag pole ka niisuguseid mehi leidnud kes hindaks Teie poolt geniaalseks tunnistatud omadusi, sest minus leidub ka „kõõgi geenius“.

Kui mees abiellub, siis sünnib see ainult kire mõjul. Muuga meest kõita pole üldse võimalik.

Kas pole Teiegi juures nii h-ra Moraal?!

Daisp.

Vastus „Paulile“.

(„Abieluleht“ Nr. 37.)

Teie ütlete omas vastuses „Muredema rändurile“, „Ilusa-hella hingelisi naisi on „tänapäevgi küllalt“. Samas valgustate aga „Frederic Rex'i“ heahingeliste naiste vähesusega. Need, Teie ütled moodustavad terava kontrasti. Millega on see seletatav?

Traagik.

Vastus „Sõstrasilmale Pealin-nast“.

(„Abieluleht“ Nr. 38.)

Teie tõendusest, et olete rõõmus ka siis kui pole sentigi taskus, võib järeldada, et majandusliste raskustega võitlemine Teil just väga ei kohuta. Arvan, kurbust Teie hinges võib põhjustada ka heade sõprade puudumine, vastumeelne elukutse või pessimistlik suhtumine ellu. Sõprade puudumist tuleb võtta kui paratamatust. Seal ei aita nõuand-

mised midagi. See ometi ei loo ühtegi nimetatud olevust ilma. Loodan, et kurbus Teis nii sügavale pole juurdunud, et Teid omale ohvriks nõuaks, sest suudate veel naerda ja naljatada. Aga täielikult tast vabaneda pole minu arvates ka võimalik. Unepuudust, kui kardetavat vaimu ja tervise rikkujat, katsuge kõrvaldada. Jalutage rohkem vabas looduses, suusatage ja uisutage. Püüdke muretseda enesele meele järele elukutse. Ja hoiduge inimestega, kes mõjuvad Teile eemaletõukavalt, lähedasi sidemeid loomast. Soovitav oleks ka Teil närviarsti poole pöörata. Iseäranis mõjub meeleolule ühendavalt õilsasüüliste raamatute ja luuletuste lugemine ja muusika kuulamine. Kui arvate, et leiate enesele lohutust kodu korralduses ja lastekasvatamises, katsuge leida meelejärele abikaasa.

Maret Kalk.

Vastus „Müstikule“.

(„Abieluleht“ Nr. 39.)

Et „segelnägijate“ ettekuulutused osutuvad pettuseks, tõendab asjaolu, et ilmas nii palju õnnetus, milliseid need „targad“ ei tea ette kuulutada. Tean juhus, mil aastate eest Tallinnas põles maja maani maha. Selles majas elas ka „kuulus segelnägija“, kes pääses põlevast majast vaevalt eluga. Siin on Teil tõendus ettekuulutajate „ettenägelikkusest.“ Kui kõik need „ettekuulutajad“ inim-saatus, stundmusi ette näeksid — poleks mingit katastroofi, ei mingit avastamatu saladust. Inimsaatus oleks kui avatud raamat. Ja kas olekski elu enam nii huvitav, kui see salapärase eesriie nimeluse keriks? Elu muutuks siis liig igavaks. Pole enam millegagi riskeerida, ei mingit võitlust, sest teada ju kõik. Riskeerimine on aga huvitav, võitlus karastav. Teades oma saatus, inimene muutub elus passiivseks pealtvaatajaks. Raamatut lugeda, mille sisu teada, pole huvitav.

Vast astroloogid võivad horoskoobi abil umbkaudset pilti saada inimese saatus kohta. See on ka kõik. Aitab meil teadmisestki, et kõiki meie askeldusi elu lõpul kroonib kõikvõimas surm. Ja — minu arvates — nii mõnelegi oleks selle maise ilma jätmise kohutav, elaks viimaseid päevi, tunde meeltheitel, huluks, kui tal teada päev, tund, mil teda vägivaldselt kistakse siit elust.

Frederic Rex.

Vastus „Milvy'le“.

(„Abieluleht“ Nr. 40.)

Kohkuge ometi oma raha ahnuse juures, selles ei leia Teie mitte õnne, vaid õnnetust. Kui Teis vähegi inimest, peaksite teadma, et enesele võib lubada ainult tööga raha muretseda, mitte enese müümise. Keegi pole ilma sündind lõbutsema ligimesi koorima. Ainult töötamine ja eluraskustega võitlemine õigustavad aastaid vahetama.

Arusaadav oleks vähegi, kui Teie kokkuhoidmises läbi rikkusele lähemale püüaksite, aga Teie mõtlete kuidas rikkaid mehi enesele sõõdaks püüda ja nende kulul elu mõnusi ja kallikesi soetada. Õigustate oma unistusi sellega, et ka teisi seesuguseid on olemas. Võib-olla on, aga nad vist kõik oma saatusi teisisi kujutanud. Usun, kellelgi polnud sarnane tuleviku programm nagu Teil.

Mis moodi arvate siis abielus läbi saada, kui Teil pole armastavat hinge, ei austa abielu traadust ja kurdade vaesusest tingitud raskusi, sest pillamine muudab rikka vaeseks. Teie sugusel oleks parem elada vallalisena, siis saaksite takistamatult sõgedate meeste raha pillata ja jääks abielu mõiste kõrvalt vaatata silmis määrimata.

Katsuge siiski omi mõtteid näha nii, nagu näevad neid teised, siis vast kohkute isegi.

Maret Kalk.

Vastus „Kandidaadile“.

(„Abieluleht“ Nr. 40.)

Nii siis, elu läheb Teil kiire tempoga. Tagasivaatamiseks pole Teil aega. Ehk milleks natta purunenud armastuse varemell!

Kuid mõistmatu, miks ei saa Teie minust ikkagi aru, või ei tahagi Te aru saada? Pakub vaid huvi vaielda. Noh, olgu, vaidlen ka Teile täiel rindl vastu. Kas arvate, et neidudest ei maksa hoolida. Kuuldavasti olete ka Teie üks üheöö liblik, kes lendab öieile, purustades südameid! Mõistke naise hinge, kes tunneb haavumist sellise mehe poolt, keda on usaldatud. Igal oma tundeil, mis võib kannatada, kus teine näeb roose õitsemas.

Saatust tõi kord ka minu ellu sellise võluri, naistevallutaja, kes vandus igavest truudust ühele, hetk hiljem teisele, tõendades: „Armastan vaid sind!“ Kindlasti oleksin selle

Lumeigatsuse laul.

Tule, lumeke tule,
ehi metsad ja maa!
Sügiskoltumus sule —
valeva vaibaga. . .

Ammu mu igatsus ihkab
lumetuisku ja jääd.
Kauaks veel oodata tihkab,
kui nii hiliseks jääd? . . .

Päikese veerenud rõngas
ammu ju alla mää. . .
Sinine mustunud kangas
värvitud kevad-käe. . .

— Ah, et oleks ju tuisud,
terasijääd, jää, öö!
Otsiksin rõõmsana uisud,
kindad, kasuka, vöö.

Siis ses unede virves —
tuisus tõtates jää —
kõlaks kui äikene pilves
julge mu nooruse hää. . .

Tule, lumeke, tule.
ehi metsad ja maa!
Põueski igatsus sule
valeva vaibaga. . .

SALUJÕE ENN.

inimvampiiri ohvriks langenud. Kuid olin tookord armastaja, ei tahtnud mõtteski haiget teha oma armastatule, kuulasin ta ilusaid armuaval-dusi vaid teatud naerumuigega.

Laine.

Vastus „Amatöörile“.

(„Abieluleht“ Nr. 41.)

Hendrik Ibsen kirjutas väga tabavalt suurte meeste asjade ajamist linna huvides linna volikogu koosolekul ja mujal. („Rahvavaenlane.“) Seal arutati, kuidas ja mida rahva heaks teha ja kes tegijad. Arusaadav, mind seal riidu, kuid ikka viisakamalt. Ibsen pani siis seks juhu-seks ka kaks poissi kisklema, et rahvale näidata, kuidas öieti poolt ja vastu olla. Muidugi kohe käsitsi kokku. Teie sooviksite ka käsitsi asja lahendada, kuid seks palun Teid omale omasugune amatöör välja valida.

Elukutseliste ja amatööride võrd-lust on amatöörid alustanud, esimes-te maadlust mitte midagi pakkuvaks pidades. See oli ajaleht. Sama poliiti-line ajaleht soovits aga amatööride-le maadlust õppida elukutseliste juures. Mida siis Teie nüüd tahate?

Asjaolu, et 1) Huhtanen ega Jaago asjaarmastajatelt midagi õppima ei tule, vaid ümberpöörduvalt, esimestelt viimastelt õppida on; 2) et elukutse-line Peterson amatööridele maadlust demonstreeris ja mitte ümberpöör-dult; 3) et amatöörid elukutselisteks hakkavad, au ja kuulsust oma rah-valt vast siis alles saavad, nagu seda sai Georg Lurich ja praegu Jaago ja Jugo-Slaavia elukutseline Peter Kopp koguni kuningannalt, — saa-des lindi — ja mitte ümberpöör-dult; 4) et amatööride ilmameistri kuulsus piirdub linnaga, kus ta elab ja koguni tundmata maal laiemas rahvakihitides, elukutseliste ilma-meistrid aga kaugelt kuulsamad on, — ilmameistri Väli esinemine maal pooltki samast huvi ei ärataks, kui seda Jaago; 5) et elukutseline maad-leja on see, kelle maadlust midagi on ja midagi pakub. Kui kord Jaago maad ringi reisis ja Ursus Pi-netsky'ga maadles, oli rahvast mur-du koos olnud, olgu see Viljandis või Valgas. Tahab ilmameister Väli suuremat au ja kuulsust — olgu lah-ke — võtku omale Trossmann'i kaa-sa ja tehku turnee ümber Eesti. Pan-gu iga pool raskem Trossmann ma-ha; heameelele kuuleks ma, mida siis rahvas Välist räägib ja kas pee-takse ta rahva seas paremaks Jaa-gost. Siis näeme ka kui palju rah-vast nende maadlust vaatama tuleb. Meil kipuvad naised igale poole — ka riigikogusse. Kuid Eest-Soomes „maavõistlustel“, mis peeti äsja meil, leidis neid vast nii poole tosina ümber. Maadlust jälgis suure kisa ja vilega meeste-kompanii. Elu-kutseliste maadlust olevat kokku-mäng. Kuid miks siis sarnane neeg-rite kisa ja vile amatööride maad-lustel? Seal ei ole mingit kokku-mängu — miks siis rahulolematu-s kohtunikude otsuste vastu? Oleks mõniigi daam ühegi lille ühe ama-tööride andnud — seda polnud näha, kuigi neist maadlejast üks vähe-malt „võluvalt naeratas“ matil. See tõendab seda, et need maadlejad on nigelad.

Jooge kitse piima ja kutsuge aga elukutselisi välja — vast eksib mõni teie selti kunagi veel ja näitab eht maadleja kogu ja võimeid. Se-niks õppige umbes 200 võtet ka kätte! Nüüd on Teil neid vast 2—3.

Kandidaat.

Vastus „Poisile Kitsekülalt“.

(„Abieluleht“ Nr. 39.)

Minu arvates jääb lahendamata küsimus kes maadlejaist kangemad — kas elukutselised või amatöörid. Mul pole olnud juhusid näha Teie poolt nimetatud kuulsuste-asjaarmas-tajate maadlust — seetõttu ei tea ka nende võimeid hinnata. Kõnelesin omas vastuses Teile vaid Eesti ama-tööride võimetest. Et aga Teie lem-mikud pole senini kohanud elukutse-listega, ei võiks Teie siiski kindel olla — kes võidaks. Toonitasin mi-nagi oma vastustes Teile elukutse-liste vigu maadlustel, sellega pole

aga veel öeldud, et elukutselised nõrgemad. Kuigi H. Deglane Parii-sis Jaagole kaotas alles tunniajalise maadluse järele, pole sellega tõen-datud muud kui, et vahest võib maadlust asjata nõksudega ka mõt-tetult venitada. On ju teada (seda ei salga ka elukutselised isegi), et pahatihti püütakse publikut hasarti ajada (peksumeistrid, lubamata võt-te, jne.), tõmbenumbreid lavastada ettevõtja ja elukutseliste kassa heaks. Muidugi pole see enam puhas mäng. Nii palju kui mina aru saan Teist, pole meie poleemika mitte esiplaanil küsimus — kes ausamalt maadlevad, vaid kõneall on — kes tugevamad. Väga võimalik, et see tunniajaline maadlus Jaago ja Deg-lane'se vahel oleks lõppenud mitte 4—5 minuti, vaid juba 2 minuti jookslu Deglane'se fiaskoga juhusel kui poleks see maadlus mamonast äraripuv olnud. Ei salga, et ka elu-kutselised leiavad mõtteid takis-tusi kohtamiseks asjaarmastajatega. Sama võib öelda asjaarmastajate suhtes. Saan aru Jaago seisukohast. Eks oleks see temale suur lõbu tu-handepaaliselt publikult auavaldusi vastu võtta oma vastase seljatamises puhul. Kusagil klubis maadeldes peab ta sellest lõbust loobuma. Pea-legi on ju otsustamisel ammuaegne põnevam küsimus. Vaevalt klubis peetaval võistlusel viibiks ainult kohtunikud. Külap seal ka teisi kõr-valisi isikuid saaks olema. See oleks ikkagi juba pooleldi avalik. Ama-töörid nõuavad Jaagoga kohtamiseks rahvale vaba sissepääsu. (Võib-olla ehk ma eksin, aga nii palju kui mä-letan, vist oli kunagi sellest jutt.) Aga — siis peaks ju ka kõigile ama-tööride võistlustele pääs vaba olema. Ja kus algab ja lõpeb piir elukut-seliste ja asjaarmastajate vahel? Amatööridel on keelatud muuseumi ka-tasu eest esinemine. Kui aga mõni rahamees või selt annetab mõnele pa-remale sportlasele-asjaarmastajale võistlustel mõne väärtusliku auhinna ja kui sama sportlane „vahetab“ sel-le auhinna raha vastu ümber — mil-lise nimega sellist teguviisi nimeta-da? Eks see ole ka amatöörismi kat-te all patustamine? Kui see põline eesti jonn kaoks — poleks ka ta-kistusi Jaago ja asjaarmastajate kohtamiseks.

Frederic Rex.

Vastus „Paulile“.

(„Abieluleht“ Nr. 40.)

Leidsin Teie vastuse kõige õigem-a ja sobivama. Olete mind öieti mõist-nud, ent siiski raske on leida head ja sobivat sõpra. Olen tundnud mehi, kes eelistavad moraali, kuid pikema tutvuse järgi ikkagi esinevad vastu-pidi, mida mina aga ei poolda.

Sooviksin leida sõpra, mitte küll sihilikult abiellumise mõttes, vaid selleks, kellega sobiks veeta ühi-selt vabad tunnid. Ent seni, kui pole teda veel leidnud, olen samas um-mikus kui Teiegi.

Janet.

Vastus „Milvy'le“ tema vastuse puhul „Nomen nesciale“.

Ei ole küll kunagi armastanud, kuid usun, et ei suudaks kunagi ar-muda abielus olevasse mehesse, mõeldes vaid selle naisele võib-olla veel lastele.

Kui peaksin armuma, muidugi vas-tuarmastust leides, peab mees ai-nult minule elama. Arvan kui naine eelistab mitmeid, milleks siis abi-elluda? Kas ei võiks lennelda ühe kaenlast teise? Teie Milvy eelis-tate muidugi neid, kes Teid suu-daks vaid ehtida; kel on raha, neid armastate Teie. Armas Milvy, jah seesugune armastus võib jahtuda; kuid tõeline armastus ei jahtu ka siis, kui peaks elama rohelise-lossi kõige kõrgemal oksal. Miks mitte vabalt elada 60 kr. kuupaigaga? Tu-leb vaid olla praktiline perenaine.

„Helle-Malle“.

Vastus „Mmh'ile“.

(„Abieluleht“ Nr. 39.)

Elu on selleks, et elada, nautida elu kuni saabub lõpp.

Frederic Rex.

Kes õpetaks meestevõrguta-mise kunsti? . .

Olen ilus naine, 28 a. vana, abi-elus juba kaheksa aastat. Meil on ka pisikene ühine tütrekene. Kuid kõik need abielus elatud aastad on olnud abikaasa armastusest minule ja isa armastusest tütrele väga vae-sed. Mu meest ei huvita kodune elu, ehk küll olen talle truu ja igatpidi ta soovide järele elanud ning kodu kaunistanud. Vabal ajal armastab mu mees naistega flirtida ja alkoholi tarvitada, jättes selletõttu perekon-na majanduslises raskesse seisukor-da. Kui küsin mehelt, miks ta nii kohusetäitmata perekonna vastu, siis vastab ta: „Andesta, sa tunned mu nõrka iseloomu, kuid parandan end pea. Sa ei või aimata, kuidas oma hinges sind armastan aga väljendada ma seda ei suuda.“ Kord kui taba-sin teda naiste juures, nõudsin se-lust, miks kütkestavad teda võõrad naised? Ta vastas: „Need naised omavad meeste võrgutamise kunsti, sina aga seda ei oska, sellepärast meeldivad mulle teised.“

Austatud „Abielulehe“ lugejad, mil-les seisab too meestevõrgutamise kunst ja kust teda õppida? Kas kannatada veel edasi mehe halva eluviisi all, või otsida enesele ka teisi.

„Eedit“.

Kuidas võiksin teda tagasi võita?

Olen 5 aastat armastanud inimest, kes oli mu kurva elu ainukeseks pääseks. Kohtasin temaga harva olude tõttu. Seda õnnelikum oli koosviibimine. Olin alati see, kes armastas rohkem ja selletõttu ka kannatas rohkem. Ei mõelnud abi-ellumisele temaga, sest tundsin, et tema mind armastas vaid kui üht paljudest, kellele osaks sai olla tema poolt armastatud. Aga ei arvanud ka, et abiellub kellegi teisega. Nüüd aga on ilmunud võistlejanna, kel-lel minuga võrreldes kõik plussid, kuna minul miinused. See võistle-janna on minust noorem, on rikas ja elab „temaga“ ühes majas. Mina olen kaugel, olen vaene, olen pisut vanem. „Tema“ ei hooli enam mi-nust. Kuidas võiksin „teda“ võita tagasi, on selleks veel olemas teed? Palun kirjutada, kui tunnete kaasa õnnetule.

Dolorosa.

Appi neiu! . .

Lugedes „Abielulehte“, leidub alati üks ja sama küsimus: „Mis teha, et võita neiu või noormehe armastust?“ Küsimustega käivad kaasas kirjel-dused isikute iseloomust, nende häist ja halbadest külgedest.

Valimine võib raske ka siis olla, kui neiu on kaks sõpra ja need mõlemad teevad abieluettepaneku.

Ka minuga on olukord praegu nii. Tunnen kahte noortmeest, kes lähe-vad oma iseloomude poolest lahku ja olen tõesti nõuta, kumba neist pa-remaks pidada.

Üks neist on kõrgema haridusega, armastab seltskonda, tantsib, on lõ-bus, pummeldab, saab kõrgemat pal-ka. Teine, väiksema haridusega, suu-re kinnisvara omanik, armastab ko-du, ei liigu palju seltskonnas, karske.

Loodan, et austatud „Abielulehe“ lugejad aitavad minul meest valida. Küsimus on kõigile ja eriti prei-lidele.

„Üksik suvitaja“.

Kas leidub süütuid neide? . .

Ei ela pealinnas, vaid kaugemas mulgimaa sopis. Vahelduseks pikka-de sügisõhtude mõõdamiseks, loen ka „Abielulehes“ ilmuvald preilide arti-kleid — tahes nende ridade vahelt oma iseloomule vastavat neidu välja lugeda. Mulle paistab, et siin kõiki esinenud preilid juba enne „Abi-elulehe“ tarvitamist on olnud arvu-tu hulk läbielamusi just armu asjades. Kõigil on olnud juba see, keda nad on pidanud kord oma mees-ideaaliks ja kellele nad kord on kuulunud kõi-ge oma olemisega, kellest siiski hil-jem pttunud „keda keegi mahajätnud jne. Minu naisideaaliks on aga neiu, neitsi, puhta õilsa hingega, kes võiks oma armastusele pilgutamata silma vaadates tõendada, et sulle kingin oma esimese armastuse. Olen täiesti ühise arvamisel „Nomen nescia“ kir-jutisega „Abielulehes“ Nr. 39 „Pau-lice“, „Raudrüütle“ ja „Havai roo-sile“, kus on toodud tabav võrdlus juba tarvitatud lusika ja prooviabi-elus oleva neiu vahel.

Jään huvitatult ootama „Abielul-ehes“ vastust neidudelt, kes võiksid kord oma valitule süütust tõendada. Mittevähem huvitav oleks ka kuulda ses suhtes daamide arvamus. Palun, vastake, kas leidub sarnaseid süütuid naisi? . .

Mulk.

Kirjavahetus ja poleemika lugejate vahel.

Vastus „Mehele“ ta vastuse puhul Daisy'le.

(„Abieluleht“ Nr. 41.)

Teie ütlete, et naise väärtus seisab ta hinge rikkuses. Aga, mis põhjustab siis hinge täienemist? Kas ei ole viimse veendajaks mõistus? Kuidas saaks mõistuse ta inimene hingeline olla?

Nagu räägite, et mees hoiab loodussaaduse sunnil kaugele tarkadest naistest, kuid mikspärast ei austa mees seal loodusesaadust, mis käseb loobuda elunautimisest. Ei tahetaks uskuda, et protsessi naiste mõistuse vastu tõstate loodussaaduse nõudel. Arvan, selle põhjuseks on ka Teil, nagu paljudel meestel, suur enesehindamine ja valitsushimu, mis juba aastasajad on harjunud naiste mõistust allasuruma ja diktaatorina ta üle valitsema. Ning nüüd uueaja saavutisiga — naiste õigustega — kuidagi kohaneda ei suuda nagu raske südamevaluga.

Mille põhjal räägite, et geeniused ei abiellu ja kuidas kaob siis inimese elul siht abiellumiseks? Geeniused on ju selles punktis harilikude suverelikkudega sarnased. Näiteks Napoleon, keda ajalugu suurvaimuks tunnistab, lahutas naistest ta sigimatuse pärast ja abiellus teisega, et saada järeltulijaid. Tolstoi, kes püüdis selgitada inimestele täiusele ligemale jõudmist üksikult elamise läbi, abiellus ise ometi. Miks ei või siis Daisy abielluda?

Maret Kalk.

Vastus „Originaalile“ ta vastuse puhul Daisy'le.

(„Abieluleht“ Nr. 41.)

Tõendate, et eelistate naisest voo rusi, mitte mõistust. Aga kui pole naisest mõistust, kuidas saaks siis juttu olla ta voo rusest? Kes tõstaks temas protsessi kõlbust rikkuvate pahede vastu, ku ipleaks olemas otsustusvõimet. Miks pole, hra Originaal, geniaalne naine armastusväärne? Palju vastake!

Maret Kalk.

Vastus Eldur Endusele ta vastuse puhul „Daysile“.

(„Abieluleht“ Nr. 41.)

Imelik, kuidas käivad Teie tõendused üksteisest vastu. Esiteks nimetate vaimurikkust õnnistatud omaduseks, aga pärast paistab ta Teile nii koledana, et mehed ta eest põgenevad. H-ra Eldur Endus, arvan mõistust austab igatüki, olgu ta mehes või naisel. Ma pole näinud, ega usu, et on olemas selliseid mehi, kes mõistuse eest, nagu jäneseid hädahoole eest põgenevad. Arge naeruvääristage mehi niimoodi, sest olete ise ka mees.

Maret Kalk.

Vastus „Originaalile“ ja „Nomen nesciale“.

(„Abieluleht“ Nr. 41.)

Olete mõlemad kenad mehed, kui ei kahjuks suured egoistid: nõuate ainult süütuid neid, kuid ise olete agard neid „pruukima“. Kuidas muidu teie saategi veenduda neiu süütuses, kui ise tegelikult ei proovi? Te ei näi teadvatki, et tänu just nendele „meestele, kes otsivad ainult süütuid“, on teie ideaale, rahva jutu järele, häbemata vähe! Siis edasi! Miks arvavad ainult mehed end õigustatuks omi loomulikke kirgi enne abielu rahuldama? On ju ka naine samaväärne inimene oma loomulike kirgedega, igatsustega, ja nagu tarkpead tõendavad, olevat viimased tungi naisele palju võitmatumad kui imes! Ons naine ses süüdi, et ta nii „salaja“ nagu mees ei saa end rahuldada, vaid sel puhul jäädavalt märgitakse? Siis veel: kust võib naine teada, millal tuleb mees teda kosima ja seega — rahuldama? Võib-olla, et ei tulegi meest, ning ta peab ju siis suurimast maisest rõõmest, õnnest hoopis ilma jääma! No ärge, kulla härrad, ikka nii egoistlikud olge!

Paul.

Vastus N. Nõmm'ele, kes vastas „Traagikule“.

(„Abieluleht“ Nr. 39.)

Kui keegi usub, et õigus ja headus ükskord lõplikult võidavad ja et elu igavene on, siis ei pruugi ta sellepärast olla veel palvevend. Enamus inimesi usuvad seda. Terve inimühkust ütlet, et kogu elul ja olemisel on vaid siis mõtes, ku isee mitte ei kutsu ja sellel siht on.

Mees.

Vastus „Ühele vanamoodsele naisele“.

(„Abieluleht“ Nr. 41.)

Asjaolu, et moodne naine ei soovi lapsi, on igatahes teravitav ja riigile kasulik nähe. Peaks sellane nähe veei kaua-kaua kestma! Milleks sünnitada virelema uusi inimesi, kui praegustelegi pole võimalik pakkuda elatismiinimumi?!

Paul.

Vastus „Parvepolsile“.

(„Abieluleht“ Nr. 41.)

Lubage küsida, et miksi ikka sellased „salapäraseid“ nii kangesti ainult ebausklikke haritud, lihtinimesi armastavad ning täitsa intelligentseist hoopis aupakkilult eemale hoiduvad? Kui vastate selle küsimusele, siis usun, leiate sellest ka oma küsimusele vastuse!

Kui kaovad praegused vanaaegse kasvatusena vanad inimesed, kes nüüd veel viimase jõuga noorisegi

sedasorti müstitsismi poogivad, sugereerivad, siis, usun, kaob ka selline haiglane müstilisest küsimustega tegelemine. Lubatagu öelda, et siis kirik, mis nüüd teistele surmaning matuskella lööb, siis seda ise endale peab tegema! Et see õnneag kindlasti saabub, seda lubab lootat praegune kirikupublik, mis kõneleb peamiselt vaid tudisevaist eitedest ning ka arenematuist keskealisist! Juba praegugi oleks aeg loobuda seljapaenutamisest kord tule ja rauaga pälesunnitunud usu ja jumaluse ees!

Paul.

Vastus „Metsatütrele“, kes vastas „Müstikule“.

(„Abieluleht“ Nr. 41.)

Sarnaseid naiivseid mõtteid, nagu Teie avaldate, võib lehe veergudel harva leida.

Tahate olla väga Jumala meelepärase, tema käskusid täita, kuid oieti olete tema kõige suurem vastane. Lubage, et seda Teile kohe tõestan. Piibli õpetuse järele on Jumal tarkus ja valgus ning inimeste kohus on saada täieliseks nagu Jumal. Kui inimesed püüavad tõe ja tarkuse poole, siis tähendab, püüavad nad tõeliselt Jumala poole. Miks olete siis tarkuse vastane, miksi ei luba Teile, et inimesed püüavad lahendada elu mõistatust? Inimene ei tohi oma nigela mõistusega elu probleemide kallal juurelda? Eht palvevanna seisukoht. Niisugune paneb kätke kokku ja ütlet: Nii on Looja tahtnud, nii on kõige parem. Ja loodavad veel, et Jumal neid laseb taevariiki. Kas tõesti alandate Jumalat nii palju, et arvate, et taevariiki saab olema rumalate inimeste kari. Imelik, et Teile veel julgete piiblit kätte võtta — seal ka puha tarkus ja tulevikkuennustused. Õige oleks Teil kätke kokku panna ja üldse mitte midagi mõelda — see on ka tarkus. Tuleb Teil veel täkk aega rumaluse vilja omal nahal tunda, enne kui hakkate otsima tõe ja ühes sellega ka Jumalat.

Mees.

„Vastus Laine'le“.

(„Abieluleht“ Nr. 39.)

Võin uskuda inimeste hädusse ja õiglusse, võin tunda nende hädadele kaasa, kuid nad vastavad mulle kindlasti mõnitustega. Võin sada korda armastust otsida ning ikka pettuda naistes. Võin hakata ka palvevannaks, põlvitades sadasid kordi silmavees Issanda poole, ent ta on mu palvetule nii kurt kui kivi. Miski ei aita. Ei ole peale meie enam ühtki teist me kõrval.

Süvenege tõsiselt tänapäeva ilmesse ja Teile näete, et pole enam endist sentimentaalset romantikat, sõbrustamist ühega, joobumust ainsamast — on vaid ekstaas armastusest üldse.

Lõpnud laulud. . .

Laulsin laule päikesele kanarbikust nõmmemaal, laulsin laule kevadele ojakesist niiduraal.

Laulsin laule südamele muinasjutust kaunimast: kuidas Tuhkatriinuke kuning'poega armastas.

Lõpnud laulud. Elu vali

pole mulle muinasmaa.

Lõpnud laulud. Sammub tali: tuisud, tormid temaga.

CHYPRE.

Suvele ning sügisele laulis kurvalt minu suu. Önn ju hõljus kaugemale. Süda valus rahutu.

Talvega on lõpnud laulud.

Rind ei enam helise.

Külma mulda õnne matnud, mis kord õitses minule,

Vastus „Piinatud hingele“.

(„Abieluleht“ nr. 41.)

Ja, ja, tunnen minagi naisi, kes vigased ja siiski õnnelikud abielus. Ehk mu viga küll ei takista mind millegi, olen muidu terve ja kena, ent mis see kõik aitab, viga ei saa ma siiski olematuks teha, ja sellepärast olen ma liig, liig tagasihoidlikuks jäänud.

Arvan et kõik on inimesele ta saatusest määratud, samuti ka abielu; ning sellega olen end rahuldanud, et pean juba paratamatult alistuma mulle määratud saatusele. Annaks Jumal vaid tugevust, jõudu ja kannatust võidukalt võidelda — saatusega. Öö-Vilge.

Vastus „Carlyle“.

(„Abieluleht“ Nr. 40.)

See on juba vana tõde, et igaüks oma vigu salgab, püüab end paremaks teha kui ta tõeliselt on. Kui midagi inimese elus viltu läheb, on ikka teised süüdi selles, kaotatakse pea ja ollakse enda arvates ingel. Kuid — on ka vana tõde, et ikka õiglasemad, õilsahingelisemad hätta satuvad ja just neile ülekohtu tehakse. Sellevastu aga kangemad, egoistid, südamed, häbemad, üldse narsu iseloomuga kasutavad teiste häda, teiste õnnestusest lõvada endile profiiti. Ja eks ole sellistel tüüpidele kõige parem ilmas elada! Järjekulult — pole neile ka mingit nõuannet vaja.

Frederic Rex.

Vastus „Moraalile“ tema vastuse puhul „Tiilele“.

(„Abieluleht“ Nr. 37.)

Ei taga veel see, kui keegi noor-sand tutvub mitme preiliga päevas ja need preilid omast lahkusest tolele noormehele lubavad kolmküm-mend või enam suudlust, et too noormees on tingimata „kraade“. Neid „kraadesid“ sigiks liig palju. Ja see pole kena! Traagik.

Vastus „Veenusele“.

(„Abieluleht“ Nr. 37.)

Kui nood „olud“ kaaluvad üles kodusistumise, siis pole parata. Kui nood „olud“ on aga „kõhuolud“, siis naeratage ja jätke mehele „head päev“, sest kui Teile olete tõeline „veenus“, siis on maailm Teile ees lahti nii ehk teistiti. Ja näib, et Teile toda „teistiti“ väga ei pelgagi, ega Te muidu end ikka nii väga turule mannekeeniks viia.

Traagik.

Kadunud Önn.

Aleksei Sinisalu.

Kõlas parajasti gongi heli, kui Evi ühes Pauliga astusid sisse kontersaali laiadest udest. Vaikus haaras inimmassi suures saalis, sest kõik ootasid põnevusega eesriide kerkimist kuulsaima viiulikunstniku ja muusikavirtuoosi Toomas Jooveli esinemise puhul. Joovel oli armastatud kunstnik. Kõikjal, kus Joovel esineb, tukuvad tuhanded südamekesed salajas temale. Too kunstnik on publikumi paip, keda igaüks kuulab meeleldi.

Eesriide kerkimisel kiindusid kõigi pilgud lavale. Tõsteti kiikrid silme ette, et paremini näha. Jooveli ilmumisel lavale puhkes saalis kaua, kestev aplaus. Kunstnik kandis rinnaal suurt valget roosi. Kuu kumarmardus kunstnik avavaldiste eest, saates publikumile sooje pilke. Jooveli silmad olid otsinud alt saalist kedagi — kedagi, kes oli talle armas. Ta otsis Evi silmi. Raske oli leida neid silmi, sest naiste pilgud olid kõik nii kutsuvad ja ahvatlevad. Joovel oli Evi jahuksilikut tutvunud ja armunud temasse esimesest silmapilgust. Evi oli lubanud tulla tema kontserdile ja sellepärast Joovel otsiski teda.

— Kas ta siis tõesti mind ei näe? — sosistas tasa Evi. — Miks ta vahib minust eemale?

Kunstnik märkas Evi, kes istus teises reas õhetavate põskedega. Nad vahetasid pika pilgu, pilgu, mis oli täis piiritut õnne ja armsust. Evi süda ahvardas lakata tuksumast, nii kõvasti lõi ta.

Paulile tundus Evi ülalpidamine väga imelikuna. Ennemalt oli Evi väikne tüdruk olnud, kuid Paul nägi, et temaga oli muutus sündinud ja aimas kunstniku selle põhjuseks olevat. Paul tundis väikest armukadedust, kuid surus selle maha, sest ta teadis, et Evike poolehoid tolele kunstnikule on ajutine.

— Eks mängi ta hästi! sosistas Evi Paulile salaja kõrva.

— Ma ei märka sugugi seda!

— Kahju!

Ükskõikselt vaatas Evi Pauli näku. Ta nägu oli tõsine, silmad kiin-

dunud lavale, kus mängis Joovel. Aegajalt heitis Paul vargi mõne pilgu Evile, kes nautis täie andumusega muusika-akkorde.

Joovel tajus, et tema mäng leiab Evis vastukaja ja sellepärast mängis ta kogu hingega, valades mängu kogu oma hinge, kogu oma südame. Võib-olla, ehk on see viimne mäng temale ja võib ka olla, et on veel ees õnnelikumaid mängutunde. Joovel mängis üksinda Evile, kes istus tähelepanelikult kuulates.

Paul tundis teravat pistet südames. Ta nägi kunstniku mängimist ja teadis, et selles oli palju Evile, sest too mustajuukseline kunstnik oli oma mängu küljes ihu ja hingega kinni.

Pauli hea tuju oli põgenenud kusaigale kaugele. Sõites autos kodu poole, vaikus ta kangekaelselt.

— Ta on tõesti veetlev, too mustajuukseline kunstnik! Ta rääkis, siis kui tutvusin temaga, mulle kunstist ja lavast ning lubas mind ooperisse aidata, sest mul olevat väga hea lauluhaäl. Ta on nii heasüdamlik, avameelne, et tahtmatult tekib soov talitada tema nõuande järele.

Pauli toetas selja vastu patju ja ei lausunud sõnagi.

— Sa näed nii kummaline välja! Kas siis sulle ei meeldi, kui ma tulevikus hakkkan laval esinema?

— Kui sa just tahad, eks sa siis mine! Kuid ära mind tüüta sarnaste küsimustega!

— Paul! Sa lähed viimaseil päevil väga imelikuks. Või oled pahane minu peale?

— Kas sa paremat juttu ei oska rääkida, kui sarnaseid lapsikusi? Tahad lihtsalt vaikust ja muud midagi!

Evi jäi vaikseks. Auto vuras võorastemaja ukse ette. —

Öö lähenes lõpule. Tuba võorastemaja alumisel korral sinas hommi-kuvalguses. Evi tõusis voodist ja läks sargivälal akna juurde, et lasta alla kardinaid.

— See on halb harjumus, mitte kunagi eesriideid õhtul alla lasta!

— Kas kardad, et keegi näeb sind, et oled minu juures? Või kardad

kunstniku juhuslikku läbiminekut aknast?

Võõrana tundus Paulile ta oma hääl. Paul oli nagu muutunud teiseks, sest Evi oli öelnud, et ta on viimast ööd tema juures. Ta armastas Evi, nagu ei kedagi teist ja nüüd tahtis see sama Evi minema lennata kunstniku kaenlasse. Paul teadis, et tolle kunstniku kõrval võib Evi jääri teha, kuna aga elades Pauliga, poleks kuigi roosilisi väljavaateid tulevikku.

Evi astus tagasi akna juurest, tõmbas siidiskud üle oma sihvakate säärt, mida Paul sageli oli suudelnud, kallistanud ning riuetades end, lahkus Evi toast. Paul jäi üksinda keset tuba seisma.

Kahju oli tal tollest väikesest tütarlapselt, kes lootis õnne leida teisel inimeselt; kuid Paulile oli see paratamatuks. Siis lõi ta käega omale lauale ja hüüdis: — Miks pidi see nii minema? Miks just nüüd, mil kavatsesin teda naida? Kuid siis ärritus Paul ja vajas toolile väsinult.

Saabus päev, täis päiksepaistet. Paul tukkus toolil, kuhu ta oli jäänud lebama. Kael oli kange ja käed tundusid olevat nagu tina täis. Riuetades end, ruttas ta saali, et juua sooja kohvi. Rütubates mõnutundega kangest kohvi, mõtiskles ta mõõdunud öö sündmusile. Evi oli olnud ta juures. Oli lubanud teda armastada ikka edasi, ehk küll nad võib-olla ei kohutu enam kunagi. Kuid kainenend peaga tundis Paul vastikust mõõdunud öö vastu. Evi oli olnud Pauli armastuse sümboliks, kes näitab, et õiget teed. Siiski pettus Paul temast. Naisted on kõik ühesugused. Aluges on nad alati nii süütud, mahedad ja kutsuvad tasapisi sind oma võrku mässida, kuna nähes, et püüta juba kõvasti õnges, avalduvad siis naise õiged omadused. Ei ole sarnast naisetüpi, keda seaks ideaaliks enesele, ega ole ühtegi sarnast naist, nagu mees enesele kujutluses fantaseerib.

— Ah! Halvad mõtted on mul peas! Miks mõtlen nii halvasti Evi üle? Ta leidis enesele parema, kes talle enam meeldib. Aga kes on süüdi selles, et Evi lahkus? Kunstnik! Muidugi tema on see. Kätkemaksta! Paul kargas üles. Jah! Tarvis kät-

tetasuda kunstnikule, kes Evi meelitas oma poole. Tolle kunstniku võib Paul maha lasta, ja see ei tähenda talle midagi; isegi südameunnistuse piina ei tunneks Paul. See mõte puuris ta ajju. Kätkemaks on magus, tasumine ülim rahuldus piinavale hingele. Kuid siis nagu kohkus ta sarnase hirmsa mõtte üle. Ta saab siis mõrtsukaks ja pannakse aastaiks vanglasse, kuhu ei tungi enam valgus... — kunagi.

Kiiresti lõpetas Paul hommikueine ja siirdus tagasi oma tuppa. Samamoodi toas edasi tagasi, meelustus kõik uuesti ta silmi eest mööda. Üksisilmi vaatles ta tooli, kus oli istunud Evi, kui ta tõmbas siidiskukki üle sihvakate säärt. Paul vaatles voodit, kus olid nad teineteist kallistanud ja suudelnud.

— Mõõdas on kõik nood tunnind, minutid, millised veetsin temaga. Mine rahuga sa, olgu see tee sulle lõbus, aga mulle? — samuti lõbus!

Ta kõlistas kelnert ja tellis omale viina, sest hing otsis lõbu, kuid ilma viinata ei ole lõbusat tuju. Paul jäi, et hävitada kurbust hingest, mis ikka näris kogu ta olemist. Ta jäi, et tunda end lõbusana, sest lahkudes ei pea inimese mitte nutma. Seni jäi ta, kuni langes põrandale.

Pea huugas Paulil, kui ta sammus välja, et veeta kuidagi igavaid tunde. Ükskõik kuhu ta aga läheb, sest sihti pole enam ees, mille poole püüda. Pimedus oli juba saabunud. Linn ärkas ellu. Lõid põlema sajad valgusreklamid, kiirgades ümbrusse mitmesuguseid valgusvariatsioone.

Paul hulkus sihitult uulitsail, vahitides enese ette maha ega pannud tähele teretavaid sõpru, kes imestanult Paulile järgi vaatasid. Too päev ja õhtu oli talle nii ükslaine ja elutu. Peas kulgesid mõtteid segi, paistatud laiali kaosena. Paul hoidus majade varju ja toetus tihti seinte najale, sest põlvedes torkas terav valu. Mõõdus uhke kinnine auto alalastud aknakardinatega. Auto oli valgustatud. Väguna käis Pauli peast läbi mõte, et need sõitjad olid Evi ja kunstnik Joovel. Auto peatus lähema maja ees. Paul hiilis tasa ligemale ja seisatus maja nurga taha. Seal võis hästi näha, kes autost väljusid. Ja Pauli lootus ei pettunud. Need kes väljusid autost,

olid isikud, keda Paul arvas olevat.

— Kätkemaksutund läheneb! — sosistas Paul ja tundis, kuidas tal tahtmatult hambad tasakesi lõgisema hakkasid. — Mitte karta! — julgustas ta end. Kuid enne kui Paul sai tegetseada, kadusid Evi ja Joovel majja. Paul mõtles hetke ja astus siis uksest sisse ja jäi seisma koridoris. Otsis ukse, millel ilutses nimekaart „Toomas Joovel — kunstnik“ ning koputas. Uksele ilmus mustajuukseline mees.

— Olete kunstnik Joovel? — Jah, olen see küll! — Meeleldi tahaksin Teiega paar sõna rääkida!

Paul astus tuppa. Ta peas keerlesid hirmsad mõtted, sest kindel soov oli tappa toda kunstnikku.

— Teie olete varas! kähtas Paul. — Teie olete mu pruudi varas, häbenege!

Joovel taganes nurka. Tagatoas kerkjatas keegi läbilõikavalt. See oli Evi. Paul haaras relva taskust. Joovel oli nurka taganenud, käed vahelel rinnal. Ta näos ei liikunud ükski muskel.

— Noormees! Te olete joobnud. Palun lahku!

— Tahan teid tappa! — müristas Paul. — Te olete selle väärt!

— Paul! Sa ei tee seda! — kisen-das Evi ning kargas Toomase ette. — Lase siis ka mind, kui sa teda tappa tahad!

Pauli aigas käega üle lauba. See oli hiline ja märg. — Oli ta mõistuse kaotanud, et julges võõras majas nii talitada? Pikkamisi keeras ta end ringi ja sammus ukse poole, revolver krampplikult sõrmede vahele surutud. Üksel keeras ta end veel ringi.

— Andestage! Ma ei teadnud, et siia majja ei tohi tulla. Siin on ainult õnnelikud inimesed. Minu önn on kadunud jäädavalt. Saage õnnelikuks — mõlemad...

Pikkamisi astus Paul uksest välja, jättes tuppa kaks inimest imestunult vahtima.

— See oli ainult unenägu, üks painjalik unenägu! — lausub Paul, tõmmates palitukraed ülesse. Pikkade sammudega liikus ta mehaaniliselt, teadmata isegi, kus lõpeb see teekond.

Kirjavahetus ja poleemika lugejate vahel.

Vastus „Milvy“, kes vastas „Nomen nesciale“.

Kirjutate omas vastuses „nomen nesciale“ sõnasõnalt järgmist: „Kui peate armastust igaveseks, siis pole Teie küll vist kunagi armastanud, või alles hiljuti esmakordselt armunud.“ Samas kirjutises, vähe allpool võime lugeda: „Kui peaksin armuma, ei pruugi see olla sügugi minu mees, keda armastan.“

Lubage nüüd küsida, v. a. Milvy, kuidas teate Teie üldse siinkohal nõuanda, kus Teie ise pimedana, abitud õhku ahmiste, teadmata armastusest veel algmoistideki — sel lihtsal põhjusel, et pole kordagi armunud?! Toonitate, et armastuseta saab abielus väga hästi läbi. Kuid õelge, milliste kogemuste põhjal Teie sarnast pentsikut arvamist kinnitate, kes Teie ise abielust veel undki näinud pole?! Mistarvis unistate kunagisest armumisest ja mehega abielumisest, kui mõtlete kohe truudust murda, — abielurikkujaks hakata, — „seljatanguse“ armastuse harrastamise kaudu?.. Teie loodate ainult õnne, armastust — mis rikkusest läbi imbinud. Teadke, et see kõik tühipaljas enesepete, nõrk lohus on — kui vaesus südames pesitseb!.. Raha eest võib kõike osta, ent mitte tõsisest armastust. See armastus mida meie „koliseva“ eest omandame, on teeseldud, ega rahulda meid, nii nagu me seda, retsenselt armastuselt oleme harjunud nõudma. Õelge Milvy, mis õnnistust on meil sest, abielus olles, — kui kumbki pool armastust väljastpoolt abielupaire varastab ja isekeskis teineteist oma „koore all“ ei kannata, vaid ainult pealiskaudselt, teeseldatult armastab?! On see siis armastus?.. Usun küll, et kaugeltki veel mitte. Selliseid naiivseid sõnakõlke, sarnast „papagoiloba“, võib keerutada iga plikake armastuse ümber, seda läbi „unistuste-prillide“ silmitsedes. Ent, kui laskuda unistuste kõrguselt reaalellu, siis sellised mõttekäbused, minu arvates, jäävad küll vaevalt paikapidavaiks, tegelikus elus.

Eldur Endus.

Vastus „Müstikule“.

(„Abieluleht“ nr. 39.)

„Müstiku“ küsimus on minu hinnangu järele üks huvitavamaid, mis „Abielulehes“ viimasel ajal esitatud. See on sama värske ning uudne,

nagu seda autori nimigi: Müstik.

Olen tundnud alati müstiliste asjade ja nähete vastu elavat huvi, nii ka muidugi hiromantia vastu, mis ju üks imelisemaid, võimatuid, ent siiski ka nagu ühtlasi võimalikke asju...

Olen nimelt oma 25-aastase eluea kestel külastanud kümneid hiromante ning nende kümnete hulgast leidnud, tõsi, küll vaid paar, kes mulle ennustanud enam-vähem õieti. Üks neist elas kunagi Tartus, aastat 8–9 tagasi. Ta nime ma enam ei mäleta. Ta andis mulle tolkorral (olin ju alles poisike) mu tulevasest pruudist üksikasjadeni küüniava täpse kirjelduse ja ennustas mitmeid tähtsamaid sündmusi mu elust.

Teist „õiget“ hiromanti külastasin ühe oma sõbraga paari aasta eest Tallinnas.

See oli ühel hilissügise pühapäeval.

Üks hea sõber sõitis mulle paariks päevaks provintsist külla ja otsustasin talle siis ühe päeva pealinna tutvustamiseks pühendada.

Nii omal uudangul väljudes Toompealt, jõudsin mööda Nunne tänavat Koplisse, ning olles elavas keskustelus, olime seal märkamatu Vabriku tänavale pööranud. Korraga seisatus mu kaaslane maja ees, mille paraaduksel ilutses paberist nelinurgal: „Hiromant“.

„Kas tahad ka hiromanti“, kaema“ minna?“ küsisin naljatades. Sõber naeris.

Pärast jatkas, et oleks küll tore ühelt pealinna hiromandilt tulevikku „teada saada“, sest küllap seegi laiajoonelisem, kui provintsi omade lora! —

Astusimegi sisse. Ükskella nupule vajutamisele reageeris selle avamisega keskmiseis aastais naisterahvas. Ta küsis viisakalt meie soovi. Saades sellest huumoririkkalt informeeritud, palus meid „kabinetti“. Istusime ja sirutasime üheskoos käed, õeldes, et vaid tulevikku tahaksime teada saada, kuna minevikku juba isegi teame! —

„Ei, korraga ma teile mõlemaile küll ennustada ei saa!“ —

„Aga — oleme ju sõbrad,“ protestisime.

„Jah, sõbrad võite küll olla, kuid teie elu ei käi kuigi kaua enam kõrvuti...“ andis tajumata vastuse. Lepisime siis nii, et mulle ennem ennustas.

Ennustas mulle, millest küll nii mitugi „punkti“ juba kinnitust leid-

nud, ei suudaks lugejaskonnale siiski pakkuda midagi erilist, sest mu elus, kui lihtsureliku omas, ei või ju olla kõrgeid lende ega muud sellist...

Aga kui mu sõber ulatas oma käe järjekorras „kaemiseks“, nagu naljatas, siis sattus jutukas ja huumarne ennustaja äkki nagu segadusse, kohmetusse, saamatusse...

„Ei, noorhärna, vabandage, et teile kahjuks midagi ennustada ei või... Aga... ma olen ainult oma kaaslinnlastele, tallinnlastele, teenistusvalmis...“ kogeles ilmse vabandusega.

„Kena klassipoliitika!“ haavus mu sõber ja lahkus toast.

Viskasin 100-margalise lauale ning tahtsin järgida talle.

Ent siis haaras hiromant mul takistavalt palitukäisest ning sosistas erutatult, et ta mu sõbrale pole midagi saanud ennustada toopärast, et tal enam tulevikku polevatki. Äkilise surm tabavat teda juba 2–3 päeva pärast.

Palus mind aga vaikida.

Üllatusin ja kokkusin.

Siis järgnesin sõbrale tänavale ning jätkates uuesti lõbusalt kõnelusi, unustasin hiromandi kurja ennustusegi, kui momendil aluseta loba.

Teisel päeval lahkus sõber õhtuse rongiga Pärnu suunas. Paari päeva pärast sain telegrammi ta vennalt: „Anton suri täna kl. 6 homm. Kopsuklappide löhkemine. Sõida Pärnu!“

Siis meelestusid hiromandi sõnad. H. Helt.

Vastus „Milvy“le

(„Abieluleht“ Nr. 30, 32, 36.)

Teid, Milvy, peaks küll kuhugi väga tähtsasse kohta istutama, et ka teised näeksid seda ennetudmatut imelooma, kes otsib abielust ainult raha, aga mitte raasugi armastust, nagu tavalikult moes. Mi võiksite teenida palju, palju raha, sest igaüks tahab Teid näha, kuigi Te oma harjumuse kohaselt määraksite kas või kõige soolasemad piletihiinad! Seega tutvustate end kui ebanormaalselt naist, kelles polegi nagu seda tähtsat ning võimatut tungi, mis muuseas kõige romaane, filme ning armastustragöödiat jne. ema. Kui too tume tung Teis siiski olemas, siis tutvustate end kui „kõrvalhüpete“ meistrinna! Ning Te olete kuulul ja — miljonär!

Minu teada on armastamiseks vajalik ainult üks armas hingeline olend, aga mitte va külm hingetu raha, mis on vaid elu seeshoiuks tarvilik. Kui ainult raha rahuldaks, siis

Õo imevalge.

Rainer Maria Rilke.

Õo imevalge enne agu,

mil hõbehilgust täis on aas.

Täht mõni särab hardalt, nagu

viiks karjaseid ta, pühi, vagu,

nüüd Jeesuslapse juurde taas.

Nüüd nagu teemantolmu kauge

org ojaga on külvat täis,

ja südames, mis unelmrauge,

usk templitu nüüd tõuseb, lauge

ta imettegev riivab käis.

Tõlkinud Ralf Kaaver.

ei abiellukski rikkad! — Einoh, eks igaüks toimi oma arvamisele vastavalt! Paul.

Vastus „Müstikule“.

(„Abieluleht“ Nr. 39.)

On täiesti võimatu tungida inim-saatusse pimedikku, sest ta pole ju ettemääratud ega kuhugi raamatusse „raitud“, vast oleneb inimese iseloomust ning vankumatust usust mõtete teostumisest („Igaüks teeb ise omale saatus!“). Kui nood soliidseid „ennustajate“ lõualuude kulumiseks kaasaaitajad oleksid ka „seesmiselt“ soliidsed, intelligentsed, siis oleks noil häbi kuulda mõttetut loba. Kuna tegelik elu aga näitab, et arenemataid peab olema ikka nagu alati, siis oleks seadusel viimane aeg noid kaitsta, keelates „ennustajail“ sellise äritegemise kaaskodanike naiivse usu ning raha arvel.

Kas on hiromantia, astroloogia j.m. s. ebaseaduseks tunnistamiseks veel paremat ning kindlamat argumenti vaja, kui on seda „ennustajate“ (kui gi „professorite“) ennustiste mitte-täitumine?! Teie teiseks argumentiks asjaolu, et ei osata endalegi valgustada tulevikku veel vähem võõrale! Näiteks tean hiromanti, kes ei osanud ennustada sedagi, et niipea kui ta kõrtsiuksest siseneb, saab kolikida! Ei tähenda seegi, et mõni ennustus täitub. Eks suure mulina hulgast mõni ikka klapi!

Ainukese sedasorti teadusena on hakatud tunnustama vaid grafoloogi-at, kuid sedagi saab kasutada ainult iseloomu tuletamiseks. Kuid et iseloomust oleneb omakorda eluiga, siis on kasutatud grafoloogiat ka eluea määramiseks, ja isegi väga edukalt, kui uskuda, et saksa kirjanik Bruno

Kurth on määranud käekirjast eluea pikkuse 75% korral täpselt, kuid 25% korral suurima veaga — 6 aastat. Kuid selline surma (saatus) ennustamine nõuab juba kolossaalset praktikat.

Et keskajal usuti nõidumist, siis pole midagi imestada, aga et praegusel raadioajajärgul inimesed kesk-aegseist targemad pole, siis on sellane nähe rohkem kui koomiline! Paul.

Vastus „Suvele“, kes vastas „Mmh“ile

(„Abieluleht“ Nr. 41.)

Armas inimene, sarnaste sõnadega, nagu „võiks olla“, „Te ei saa teha mingisugust otsekohest loogilist järeldust. Selle oma kaudse oletusega jätate „Olly“ headuse ikkagi lahti-seks, samuti ka minu ütetus jääb kõigutamata. Olge lahked! „Võiks olla“ pole mingisugune loogiline termin.

Ütelus: — on egoismi väljendus ning isiklik kasu, kui isik otsib ühendust endast paremaga. Et inimene areneb (eks?) ja sealjuures endast arenenumaid ja vaimukamaid jälgib, tähele paneb ning nendega ühendust otsib on ju soovitatav ja rõõmustav nähe. Isiklikku kasu ja egoismi selles otsida ja leida (nagu Teie) kui inimene vaimliselt areneb ja häid hingelisi omadusi omab ning mida ta vähemarenenumaili jälle omakorda annab edasi, on mõttetus. Sõnu võib ju teha, aga mitte kirjutamise, vaid ikka mõtte ja eesmärgi pärast. Tahes või tahtmata peab muigama, kui nimetate seda egoismiks ja isiklikuks kasuks, kui isik arendab endas häid psühhilisi omadusi arenema e ka-s-abil. Moraal.

— Teie ekstsellents! — hüüdis ta, vastumeelselt krahv Selvini sisse lastes.

Tema kahvatul, uneta õöst tüdinenud näol avaldus pilkeilme.

— Imestate väga, Kati?

— Kell seitse hommikul, Teie ekstsellents! — tähendas Kati nagu vabandades.

— On see õige? — imestas krahv. — Tähendab, et Tamara Nikolajevna magab veel?

— Ei tea, ma pole veel helistanud.

— Ärge äratage teda minu pärast. Ma võin ka oodata. Kati juhtis krahv Selvini nurgakabinetti.

— Kas käsete teed pakkuda?

— Olge nii lahke.

Alandlik ja kartlik, nagu ta nüüd oli, tuletas ta meelde krahv Selvinit neilt päevilt, mil see otsis tutvust ja kohtamisi Maaraga, kes temast kõrvale hoidis.

Kati viis talle tee ja tuhatooi kabinetti ning jättis ta sinna üks — temale seni tundmatu tuppa.

Mis asi kihutas teda siia, Maarja majja? See oli tahe, mis tema omast tugevam.

2.

— Kellega sa, Kati, praegu kõnelesid? — küsis Maara, magusalt voodis ringutades. — Nägin midagi head, magusat unes, aga sina äratasid mu les. Nüüd unustasin oma unenäogi.

— Unenägu ongi täitunud, — tähendas Kati kurvalt naeratades. — Meil on ootamata külaline.

— Ära räägi mulle mõistatusi! On vist keegi teatrist jälle?!

— Ei, Tamara Nikolajevna! Julgen teatada, et kabinettis ootab krahv Selvin teie ärkamist! — seletas Kati peaaegu kartlikult, jälgides oma käskijannat.

Maara naeratas üsna rahulikult. Tema nägu ei avaldanud viha, ei imestust, ei metsikut rõõmu...

— Miks ta nii vara mõtles tulla? Oodaku vähe aega, tulen varsti välja!

3.

— Alik, minu varane külaline, olen valmis sinu teenistuseks!

Krahv tõusis kohe, sammudes talle kahvatult, surmtõsiselt vastu. Kuidas oli Maara muutunud! Paksenenud, täienenud, roosanenud... Rahulik naeratus mängles ta huulil.

— Palun vabandust, et olen veel öökuues! Ei tahtnud sind kaua kinnipidada. Arvatavasti on seal jälle midagi „erakor-

Filmitähed südame-murdjatena.

Miks armuvad paljud näitle-jaisse?

Igähele meist, eestkätt siiski aga naistel, on kinotähtede hulgas suured lemmikud, keda austame ja kelle filme püüame vaadata alati, kui aga selleks võimalusi leidub.

Mõni agar kinosõber ei piirdu aga üksinda oma lemmiktähe austamisega, vaid kaotab koguni südame, nagu seda tahavad tõendada kõik need lugematud tuliste tunneterohked armastuskirjad, mida filmitähed igapäev kõigist ilmakaartest saavad.

Armumine ühte või teise filminäitlejasse tundub, võib-olla, küll mõnele ehk vähe võõrastavana, kuid erilist põhjust inimestamiseks ei tohiks olla siin siiski.

Eks ole ju filmis elu ja inimesed ikkagi palju ilusamad ning paremad, kui on samuti ka loomulik, et filmitäht näib mitu ning mitu korda ihaldavam kui oma mees.

On loomulik, et naine hakkab võrdlema oma meest tolle näitlejaga ja on samuti ka loomulik, et filmitäht näib mitu ning mitu korda ihaldavam kui oma mees.

Peaaegu samuti on lugu ka meestega, kes sageli peavad omale tunnistama, et nende naised osutuvad kaugelt teistsugusteks kui need, kes tegelevad filmis.

„Kui palavalt ja tugevalt nemad armastavad, kui hurmavalt nad oskavad naeratada, kui õrnad ja armastusväärsed olla oma meeste vastu,“ ohkavad sageli abielumehed, vaa-

delde perenaise askeldustest väsinud eluseltsilist.

Naised, teadagi, soovivad samuti, et nende mehed oleks ikkagi sellised kui Villy Fritsch, Ivan Petrovitsch, Charles Rogers või mõni teine tunnustatud täht.

Oma abikaasat filmitähtedega võrreldes ei saa kunagi mees või naine rahul olla temaga, kuna ta kaugeltki, nagu öeldud, pole nii ihaldatav, vaid lõppude-lõpuks ikkagi ainult lihtne igapäevane inimene. Ollakse, peetunud, nukker, vihane, võibolla, koguni.

Kuid seda ei tohiks tõeliselt keegi kunagi olla, kuna unustatakse, et film ja selle sündmustik on kaugel tõelisest elust. Kõik nood näitlejad, kes ekraanil oma armastusväärsusega võidavad peaaegu igähe südame, pole kaugeltki sellised nagu nemad on linal, vaid samased kui seda oleme meie. Nemadki pole nõrkusteta ega puudusteta, vaid, võib-olla evivad neid veel rohkem kui paljud teised.

Iga samm, iga vähemgi liigutus, mis näib ekraanil elegantsena, iga naeratus, mis linal paistab hurmavana, pole näitlejale sageli sünnipärane, vaid pika harjutuse vil. Kümneid kordi on siin proovitud, kümneid kordi filmitud ja siis alles linal lastud.

Teatava muudatuse tõi siin, tõsi küll, helifilm, kus ei lepitä enam üksinda ilusa näo ja kehaga, vaid nõutakse ka häält. See omakorda on tahaplaanile surunud rea seniseid suuruseid, asemele tõstes uued, kes pole alati just need ilusamad. Vist sellep. pole ka tähtsised, kes endisel arvul murraks südameid, enam kuigi palju ja ei kaugeltki nii populaarseid nagu varem.

Aeg lendas, aastad möödusid, aga neiu ootas ikka, uskudes kindlasti, et Pietro tuleb kord tagasi nii nagu ta seda lahkudes lubas. Ja tõesti, — Pietro tuli, aga alles tänava suvel, kuuskümmend pikka aastat peale lahkumist.

Nüüd, vanad ja hallid, kõverad ning küürus, said nemad astuda alles altari ette, südames ikka veel varases nooruses leegitseva lõõnud armastus. Laulatus, mis nagu öeldud, sündis alles neil päevil, äratas kohapeal väga suurt tähelepanu, kutsudes kirikusolijate silmi pisarad, kuigi Graziella ja Pietro ise olid õnnelikud ning rõõmsad nagu väikesed lapsed.

Pruut — loosimise peavõit.

Ühes Rooma läheduses asuvas külakeses elab iludus Marcella Tavernari, kohaliku kaupmehe tütar, kellele kosilased tõesti kunagi rahu ei andnud, vaid alati oma abiellumis-ettepanekutega tüütasid.

Kuna kaunitari isa viimasel ajal rahalistesse raskustesse sattus, otsustas tütar teda päästa, korraldades loosimise, millel ainsaks võiduks oli tema — ise!... Kes loosimise võitis, sellele pidi ilus Marcella minema naiseks, aga seda ainult siis, kui võitja pole üle kolmekümne aasta vana.

Kuigi piletid olid kallid, meie rahas maksid need peaaegu 10.000 senti, leidis loosi võitjad rohkelt, samuti nagu neid, kes ostsid mitu piletit.

Õnnelikuks võitjaks sellel kummalisel loosimisel osutus Marcella koduküla suurkohapidaja, 28-aastane noormees Giuseppe Galimberti. Pulmad peab noorpaar varsti, kuigi teised piletiostjad püüavad seletada, et loosimisega polevat olnud kõik korras.

Lahutuskojast.

Neid oli neliteist. . .

Üle pika aja osutus möödunud laupäev lahutajatele jälle kord „helgeks päevaks“, kuna siis üksteisele võisid igavesti hüvasti öelda tervelt neliteist neist neljakümnekuuest, kes sel päeval lahutuskotta olid kutsutud.

Pikem kooselu nende „õnneseente“ hulgast oli seljataga Pauline ja Johannes Polikarpustel, keda teised abieluastumise puhul õnnitlesid 19. novembril 1918. aastal. Kolmteist aastat seisis nemad üksteise kõrval, kuid siis saabus lõpp, kuna nii Pauline kui ka Johannes leidsid, et on parem, kui nemad üksteisest lahkuvad. Nii sünnibki nüüd.

Oma unistusi ja lootusi purunemas nähes, ei taha enam kaem piinavaks kujunenud kooselu jätkata ka Pauline ja Alfred Vaarmann, kes igaveseks ulatasid üksteisele käed, nagu usuti siis 17. aprillil 1921. aastal. Ent kümne aasta möödudes on kutsutud kõik, mis kunagi sidus, nõnda, et paar veel ainult lahutuse läbiviimisel leiab ühise keele.

Leplikult ei taha oma Oskarist aga lahkuda Juuli Nömm, kes abieluõnne purustamise süüdlaseks palub tunnistada meest. Asja arutades leiab ka kohus Juuli palve olevat kõigiti põhjendatud ja paneb sellele abielule lõpupunkti.

Oliga ja Alfred Purin, kes üksteise kõrval asusid 26. novembril 1926. aastal, ei hooli enam palju siis antud lubadustest, mis nüüd nende arvates ainult rumalused. Avalikku tülilisimust aga nemad siiski ei tee, vaid pööravad üksteisele ühisel kokkuleppel seljad, vähe varem, kui möödunud pulmapäevast viis aastat.

Üheks neist, kes purustas perekonna õnne, osutub ka Johannes Viira, olgugi, et ta alles 13. augustil 1927. aastal oma siis nii armsale Erikale töötas valmistada vaid rõõmu. Ent nüüd? See polnud rõõm, mida Johannes tegi Erikale ja sellepärast ei taha viimane enam midagi kuulda ka mehest ega abielust.

Parem pole abielumehena olnud ka Hugi Otsep, kes Erna Ruudiga abiellus 26. detsembril 1929 aastal. See-igi mees on eksinud nõnda, et naisel ei jäänud üle enam muud kui suunida sammud lahutuskotta, kus tema ka soovitud vabaduse saavutab.

Sootuks värsket abielupaar on Lydia ja Harri Koopuu, kes abieludamasse purjetasid alles 13. märtsil 1930. aastal. Nüüd aga on neile kooselust juba villand.

On esitatud ühiselt lahutuspalve, mis nagu sellised palved ikka, soovitud tulemuse annab.

Omat jõul, enne kui lahutuspalved läbivaatamisele tulid, on leppinud Lydia ja Voldemar Karsten, Ida ja Vladimir Meister ning Elli ja Hermann Sannik.

Mitmesugustel põhjustel aga lükatase edasi järgmiste paaride lahutustasjade arutamine: Gertrud ja Richard Teckel, Valfrieda ja Nikolai Künkamees, Liina ja August Klein, Anna ja Mihkel Mölder, Marie ja Eduard Noormets, Johanna ja Aleksander Teppan, Lydia ja Harry Bankmann, Leena ja Vassili Lisovtsev, Liisa ja Jakob Radik, Aleksandra ja Vladimir Sild, Aline ja Voldemar Tomingas ning Alma ja Oskar Kangur.

Teater.

„Tänavmuusika“.

Tallinna Töölisteatri hiljuti lavale toodud sakslase P. Schureki komöödia „Tänavmuusika“, mille lavastas A. Särev, osutub vastu ootuseid väga hoogsaks ja naljakullaseks, ent ei siiski mitte tühiseks janditamiseks nagu seda Saksa autorid sageli teha armastavad.

Kolm väest tänavmoosekanti, kes rabelevad alati rahahädas, leiavad karbi kalliskividega, kukuvad jooma, ent lasevad lõpuks siiski ausust enesest võitu saada, saates kallis-

ivid leiubüroosse ning pöörduvad ise jälle tänavale tagasi.

A. Särev lavastajana näitas siin õnnelikku kätt ja oskust, samuti ka näitlejana. Üldse said siin näitlejad väga hästi hakkama oma osadega, eriti I. Tõnison, kelle Spittelt vaadata oli lausa lust. Ei ole peaaegu midagi halba öelda ka L. Rõmmeri, A. Tamme, K. Alamaa ja F. Põldroosi kohta.

Meie publikule peaks see komöödia igatahes meeldima.

—nt.

Armastus, mis ei kustinud.

Neil päivil peeti Itaalias. ühes Rooma läheduses asuvas külakeses väga liigutavat ja omapärast pulmapidu, mis vist küll ainuke omalaadne maailmas.

Altari ette astusid siin Pietro Bertini ja Graziella Taramini, mõlemad juba üle 80 aasta vanad. 60. aastat tagasi tahtsid nemad juba abielluda, ent pidid sellest siiski loobuma. Neiu vanemad olid võrdlemisi jõukad

ega ei lubanud tütrele paari minna nooremehega, kes elatas ennast juhusliku ja vähe tasutava päevatööga.

Täis meeleheidet ja valu lahkus Pietro siis kodumaalt, sõites sinna kus kõik kuked pidavat sööma kulda, nimelt Ameerikasse, et seal koguda raha. Graziella lubas teda oodata ja ootaski, lükates tagasi teiste noortemeeste abiellumis ettepanekud.

ralist“, nagu alati?!. Palun, ole nii lahke, võta istet. Kas juba ammu jõudsid Jaltast tagasi? Nägin sind meie teatris „Armastuse- ja surma-laulu“ etendusel. Ja nähtavasti ei olnud sa seal mitte üksi. Aga sinu armastus? Või on jälle midagi „uudust“? Sul näib olevat tagavaraks mingisugune üllatuste kaleidoskoop!

— Külvasid mind asjatute küsimustega üle. Tulin lihtsalt sellepärast, et tahtsin sind jälle näha.

— Võin kihla vedada, et oled jälle terve õõ pummeldanud, ja praegune tulek on „meeletu ja joobnud õõ vili“!?

— Kõneled hästi, kuid siiski ei aimanud õieti. Õõ oli küll unetu, kuid mitte meeletu ega joobnud. Sõitsin peale „Armastuse- ja surma-laulu“ õhtuinele, kus viibisin kauemaks. Mängiti, lauldi, tantsiti, aga mina mõlgutasin oma mõtteid.

— Kas sulle, teatrivihkajale, meeldis ka minu „Armastuse- ja surmalaulu“?

— Pean tunnistama avameelselt, et näidend haaras... ja sinu mäng meeldis ka — eriti aga laulmine. Olen seda alati toonitanud, et sul hea hää on. Peaksid ooperis üles astuma.

— Mul on draamaski hea. Ooper kitsendab liigutusi liig palju. Aga siin on rohkem elu.

— Sinu mäng, Maara, liigutas mind... Geenius tungib vargsi hinge ja äratab teda. Kõik need päevad olen sinust ja meie minevikust mõelnud... Olen kõik kibeduse, mõruduse ja halbused unustanud... ainult ilusad leheküljed on veel meelde jäänud. Maara, olen sinu vastu truudust mürnud, kuid olen ainult sind armastanud ja armastan alati... Olen otsustanud, Maara, sind enesega kaasa kutsuda.

— Alik, ma ei usu sind! See on jälle uus pettus!.. Sa näed, et olen rahustunud ja see erutab sind, sünnitab sinus rahutust... Kui tulen sinuga kaasa, siis võin küll paari päeva pärast kindlasti veendumisel olla, et keegi noor „seelik“ sind jälle armastama hakkab. Meie elu tuleb mulle meelde muinasjuttu „valgest härjakesest“.

— Maara, katseta veel viimast korda minuga! Mu väikesekene... mu armas tüvikene... palun sind südamest!..

Ja ta langes, Maarale juba varem tuntud lahke, õrna liigutusega põlvili, pannes pea tema põlvedele. Kuid Maara veres ei olnud enam ärritust, ei olnud ka enam mingisugust halastust...

— Alik, — ütles Maara lahkelt, — mäletad sa veel meie esimest kohtamispäeva? Juhuslikult olime sattunud „Väikesesse Teatrisse“, kus hiljemalt üles astusin.

— Mäletan küll, — kostis Selvin kartlikult.

— Tookord mängiti Hauptmanni „Uppunud kirikukella“.

Mäletad sa, kuidas fee Rautendelein, armas metsaneid, kirg-

liselt Heinrichi armastas? Aga tema jättis ta maha... mäletad veel seda?... Vaenekene Rautendelein kurvastas meelelt. Aga siis, mäletad sa veel, kohtasid nad jälle... kuid kõik oli hilja. Neiu oli unustanud... oli kõik unustanud... Osavõtmatu pilguga vaatles ja kohtles ta oma Heinrichi ja tema värisevale küsimusele vastas ta südamliku kõhklemisega: „Ei mäleta enam!“ Samuti on minu südames praegu rahu ja vaikus. Ma „ei mäleta“ enam midagi, „ei mäleta“... Alles hiljuti kihutasid sa Natalie Teplovaga Jaltasse. Mina kannatasin siis... kannatasin meelelt, Alik... janunesin sinu järele ja kannatades andestasin sulle kõik... Kuid nüüd on juba kõik hilja... Minus on midagi igavesti kustunud... Ma mängin praegu suure eduga „Armastuse- ja surma-laulu“, kuid „Medeat“ või „Frinat“ ei suuda ma enam kunagi mängida. Nende tunded on mulle praegu kättesaamatud. Olen sinu truu sõber. On sulle lohus tarvilik, siis alga seda... Või vajad sa selleks minu abi või nõu?... Olen valmis ka seda andma... Ja see on kõik. Kauakestvas, piinarikas võitluses hävines minu hing... ta on võidetud, ja nüüd on lõpp... Minu hing on uuesti vaba. Tema laul on kerge, võidurikas ja vaikne...

Selvin heitis uuriva pilgu Maarale ja siis taandus vaikse ohkega. Maaral oli õigus: ta ei oska valetada... Kõik on liig hilja.

— Jumalaga, Maara!

— Jälleenägemiseni, Alik!

Ta ulatas Alikule lahkelt mõlemad käed. Ja see suudles neid mitu korda palavasti, kuivade huultega. Ja siis lahkus, lahkus ärritatult, kurvalt... Aga Maara vaatas talle rahulikult tagant järele.

„Ei mäleta enam“, — laulis ta hing vaikselt, ükskõiksel, nagu fee Rautendelein. See oli tema kirgedest vabanenud hinge laul.

4.

Maara juurest sõitis krahv Selvin oma ema juurde. Seal oli samasugune raske, kurb ja õudne pilt. Krahvinna vana-nab, küürdub raske haiguse mõjul, vajudes varjude ja viirastuste valdkonda... kuid siiski elab ja elab... ei sure veel...

Olles veel rohkem kurbunud ja nukrunud, sammub Selvin jälle „Kübasse“. Süüa ta ei taha, pea kumiseb, südames valitseb õudne tühjus. Aga ümberringi kõikjal asjalikud jutud... lõbus naer ja sünged anekdoodid. Vastik, tühine, närune elu!..

Selvin õiendas varsti arve ja sõitis venna juurde.

Sport.

Südi vastupanu soomlastele.

Teine Eesti-Sooe maadlusmaavõitlus.

Teine Eesti-Sooe maadlusmaavõitlus valmistas suure üllatuse meile kui ka üle lahe elavatele hõimudele, kuna vist kummagi Soome lahe kaldal oli neid ainult mõni üksik, kes sõandas teiste pilkavate muiete saatel arvata, et eestlased saavutavad viigi 14:14, väärides tõeliselt koguni võitu.

Ent nõnda sündis see siiski, soomlaste arvates küll sellepärast, et tules polnud nende parem garnituur ja jättes targu mainimata, et eestlaste seas ei löönud kaasa A. Kullisaar, A. Kusnets ja O. Viikberg ning meil ka vast välja panna paremaid mehi kui J. Tedre, E. Misler, E. Puusepp ja ka A. Sepsivart, A. Praks ja A. Lohmus.

Suguvõlled viimasel ajal liigagi selgelt esile kippuvat üleolekut ja natuke nagu haavavat paremuse allakriipsutamist peaks peetud võitlus vähendamata tunduvalt, kuna seda, et neil tõi "vesi ahjus" oli, näitavad kohtunikud S. Penttilä ja E. Väre oma järjekindla ebaõige otsustamisega, mis Soomele tõi viigi, vägisi hästi. Pealegi oli soomlastel ka õnne, mida aga kuidagi eestlaste kohta öelda ei saa, ehk kui siis mitte sel. lisel määral nagu Soome lahe põhjakalda sihtketel poistel.

Erilist põhjust hädaldamiseks ei tohiks aga kätt südamele pannes siiski olla, sest suutsime jälle kord näidata, et olles läbi teinud kibedaid kaotuspäevad, oleme tõusnud uuesti maailma parima maadlusmaavõitluste kõrval, olgugi, et meil olemas alles mõningaid nõrku kohti.

Soome meeskond oli igatahes ühtlasem kui meie oma ja meie meeste ei siiski veel neil mõndagi õpida, näiteks pariterimaadluses, kus enamik eestlasi tegutses sama armutult kui kanad takus või kalad kuival. Püsti maadluses sellevastu ei jättnud soomlased just head muljet, püüdes siin simuleerida paremust vastase matilt väljatõukumisel, ei mitte aga võtete tegemisega. See on aga juba kord soomlaste vana viga, millest nemad küll vist kunagi ei vabane.

Asudes üksikult eestlaste vaatlusele, tahaks neist esile tõsta noort A. Neod, keda otse lust jälgida. Too pikk ja sihvakas mees, kes üks paremaid meil nähtud maadlejaid, tuli, nägi ja võitis, liig ruttu — kahjuks! A. Neo peaks igatahes olema üks meie suuremaid lootusi Los-Angelesi olümpiaadiks, veel enam aga edaspidiseks. Ilnameister V. Väli, kes enne võistlust lausis meie lehe esindajale, et on hea, kui eestla-

sed saavutavad 10 punkti, pole praegu, nagu ta seda ise ütleb, varase aja tõttu veel oma paremas vormis, ent siiski küllalt hea kõvemaks suurvõistluseks, sest kaotus A. Reinile oli ebaõige. Noorest Trossmanist näib kujunevat tõesti maadlustaeva heledam täht, kui see noor Kalevipoeg, kes maadleb väga rahulikult, evib veel vaid kogemusi ja lihvi. J. Põntson ja H. Kristal ületasid ootused ja tublikeks osutusid veel O. Luiga, A. Sepsivart, A. Lohmus, A. Praks ja A. Teearu, kelle esimese päeva ootamatu kaotus pole ime, kuna mees, elukutselt politseinik, eelmise õõ oli magamata. A. Grünbaum, kellelt ei oodatud palju, serveeris teise päeva võistluste suurima üllatuse, seljatades A. Niemise 1:15 min. J. Tedre, E. Misler ja E. Puusepp ei anna aga veel õiget maadleja mõõtu välja.

Soomlastest oli kahtlemata parem A. Rein, hea, seda aga ei siiski endiselt ilnameister E. Rosenquist, kes ennustas Soome võitu 20:8. Mees, kes läheneb 40 aastale, pole enam endine Põhjala lövi, olgugi, et neid mehi pole palju kes teda võidavad. K. Luukko kaotus A. Praksile oleks võinud väga hästi olla ka võit. Edasi olid paremad A. Jaskari, J. Savolainen, E. Huuponen ja V. Kojander.

Üldiselt olid tulemused järgmised: Kärbeskaal: J. Põntson võitis paremusega A. Jaskari ja A. Tukise, J. Teder kaotas A. Tukisile paremusega ja A. Jaskarile 3:30. Sulgkaal: H. Kristal saavutas paremuse J. Savolaise ja V. Valtose üle, E. Misler kaotas viimasele punktidega ja A. Jaskarile 5:15.

Kergekaal: E. Puusepp kaotas E. Huuposele 1:40 ja A. Reinile 4:25, V. Väli võitis punktidega E. Huupose ja „kaotas“ samaselt A. Reinile. Kergekeskaal: A. Grünbaum võitis A. Niemise 1:15 ja kaotas V. Kojanderile paremusega. A. Sepsivart võitis A. Niemise paremusega ja kaotas V. Kojanderile 7:45.

Keskkaal: A. Praks võitis K. Luukko ja E. Vecksteni paremusega. Mõlemad soomlased võitsid omakorda paremusega Lohmuse. Poolraskekaal: A. Neo seljatas E. Helini 3:12 ja M. Sköni 2:30, A. Teearu võitis Helini paremusega, kukkus aga M. Sköni alla 10 min. Raskekaal: K. Trossmann murdis V. Laitise 3:24, kuid pidi E. Rosenquistile alistuma punktidega. O. Luiga kukkus E. Rosenquistiga maadeldes 14. min ja võitis V. Laitise paremusega.

Herodes.

Kõigist lühidalt.

Neeger Reginald Siki, kes 1923. ja 1929. aastal võistles Tallinnas ja siit teatavasti ka naise võitis, sõidab kuuldavasti juba lähemal ajal Euroopasse tagasi Ameerikast, kus ta maadles kauem kui aasta.

Hans Schwarz, kes 1930. a. Tallinnas peetud elukutseliste võistlustel tuli esimeseks, viibib praegu Viinis, kus tema poeg Hans maadleb. Vana Hans ise võistlustest osa ei võta, vaid lepitab oma poja manageri ja treeneri osaga.

Praegu Königsbergis peetavatel võistlustel on tugevaks auhinna-kandidaatideks sakslased E. Siegfried, J. Ehrling ja M. Köhler, poolakas F. Tornoff, lätlane A. Griks, portugallane A. Oliveira ja prantslane M. Tibermont.

Erich Männik, üks meie paremaid raskekaalu maadlejaid, pidavat elukutselistega liituma juba peale uut aastat Riias algavatel võistlustel. J. Vink teeb elukutseliste hulgas algust juba varem, — kus just, pole praegu veel teada. O. Luiga mõtleb veel siiski mõnda aega oodata, samuti ka E. Palm, kes hellitlenda mõtteid elukutseliseks hakkamises.

Maailnameister Max Schmeling, räägitakse, pidavat lähemal ajal abi-

elluma „pöörase pika“, tuntud filmitähe Anny Ondraga. Kui see teade tõele vastab, on M. Schmeling kolmas üldtuntud poksija, kes filmitaride hulgast leiab naise. Varem olid abielus end. ilnameister Jack Dempsey Estelle Tayloriga ja sakslane Kurt Prentzel Fern Andraga, aga paraku lõppesid need mõlemad abielud lahutusega.

Charles Paddock, omaaegne maailma kiireim jooksja, tehes ennustusi Los-Angelesi olümpiaadiks, arvab, et eestlane Gustav Sule seal soomlaste E. Penttilä ja M. Järvisse järele odaviskes tuleb kolmandaks.

Tuntud elukutseline maadleja Armas Laitinen, Soome praegune olümpiatreener, kes varem võistelnud ka Tallinnas, esines asjaarmastaja olles tavaliselt kerges- või keskaalus.

Soome poksimeeskond maavõistluseks Eesti vastu, mis toimub 4. detsembril Tallinnas, on määratud kindlaks järgmises koosseisus: kärbeskaal — Väino Huuskonen; kukkkaal — Veikko Huuskonen; sulgkaal — Uno Miettinen; kergekaal — Valfried Resch; kergekeskaal — Urho Leskinen; keskaal — Olli Suhonen; poolraskekaal — Hannes Koivunen; raskekaal — Kurt Zidbäck.

Kui Tallinn naerab ja nutab. Sõnad ja teod.

Ella ja Hugo V:d on alles sootuks värske noorpaar, kelle pulmadest möödunud vaevalt kolm kuud. Nagu see tolpulih tavaline, olid nemadki nii õnnelikud nagu kaks linnukest, uskudes muidugi ühtlasi, et ükski asi nende õnne ei võt purustada.

Aga möödunud nädalal juhtus juba siiski midagi hirmsat. Ühel pealelõunat koju tulles, märkas Ella, et tema äraolekul oli ukse vahele pistetud mingisugune käsipostiga saadetud kirjakeene, roosas hästi lõhnava ümbrikus. Kiri oli saadetud naise poolt, seda mõistis Ella kohe ja aimates kõige hirmsamat, ei suutnud naine, armukade nagu ta oli, enam kuidagi avamata jätta kirja,

seda enam, et ümbrikul oli vaid üks sõna — Hugole.

Kui Hugo vähe hiljem sisse astus uksest, oli ta üllatunud nähes naist punaseks nutetud silmadega istumas diivanil. Enne, kui mees õieti küsida suutis, milles asi seisab, kargas armukade naine tema kallale kui vihane hunt, andes kätele ja küüntele, mis leidsid kohe mehe näo vaba voli. „Sinul, — sul on üks teine, — Jut, — kisendas ta nii kõvasti, et seda kuuldä võis terve maja. „Näe, siin, sa petis, on kiri, millega ta sind homme õhtul oma juurde kutsub!...“

Vaadates kirja, püüdis küll Hugo seletada, et tal ei nüüd ega ka kunagi

varem ühegi jutaga mitte mingisuguseid sidemeid pole olnud, aga asjata, tud ja siniseks peksetud näoga mehe Ella ei pannud enam lõhkiküünistatõnu millekski, vaid alustas nuttes oma asjade pakkimist, et tagasi pöörata oma vanemate juurde.

Ent sinna tema siiski veel ei jõudnud. Hetkel, mil Ella oli juba minekuvalmis, astus tuppa tema õde, ja nähes nooriku punaseks nutetud silmi ning Hugo lõhkiküünistatut nägu, puhkes, vaatamata olukorra traagilisusele, — naerma!...

Naerdes seletas ta noorpaarile, et tema olevat saatnud tolle hirmsa kirja, kuna Ella alles hommikul vanemate juures käies olevat rääkinud, et tema kunagi armukadedaks ei saa ja juhul, kui Hugo vast ehk tõesti kord üleaisa peaks lööma, temale kõig suuremeelselt andestab. Õde proovis vaid seda.

Aga, — noh, sellised on juba kord sõnad ja teod.

See, kes kardetavam kui kurat. . .

On juba hiline õhtu, kui kusagilt kõrtsist väljuvad kaks pealtnäha lihtsat ja vanemat töömeest. Nagu see juba kord kombeks, on sõbrad teinud õieti tublid „tähendused“, sest kumbagi jalad sindrid ei taha enam hakkama saada sammudega, tasakaal kipub kaduma vägisi ja laul, — noh seda püüavad nüüd jorutada mõlemad nii hästi või halvasti nagu seda pehmeke muutunud keel veel lubab.

Aga siiski, kas oma saamatuses veendumise tõttu või mõnel muul põhjusel, lõpeb laul peagi, andes aset laiale ja ladusale jutule, mis paneb kõmisema hilisõised tühjad tänavad.

Nagu purjuspäi ikkagi, kaldub meigi poolt seirataivate meeste jutt sellele, kui head või suured sõbrad on nemad üksteisele.

„Sina, — ökk — tead sind, — noh, — sind — ökk, ei jäta ma ilmaski, — mitte ilmaski — ökk — ei jäta ma sind maha,“ seletas üks haarates tugeotsides kinni teise käe alt. Tublist sõbrast oskab lugu pidada, gi teine, seletades, et tänane kaaslane temale palju ja palju kordi kallim kui lihanen vend.

Esimene seda kuuldes sattub heameele pärast vaimustusesse, seletades, et ta alati on valmis aitama sõpra, kui see aga ainult abi peaks vajama.

„Tulgu — ökk — kurat ise, tulgu rohkem, — tulgu — ökk — kümme kuradi koos oma vanemate ja — ökk — kogu suguseltsiga, aga — ökk — ma ütlen, siin kõrval olles — ökk — ei karda ma neist ühtegi!...“

Sest... „Äkki katkeb kõne. Eemalt läheneb naine, kellele vapper mees nüüd sunnib oma pilgud. Ja äkki...“

„Mu naine tuleb,“ lausub ta ruttu kaaslasele. „Ma lähen. Tead, ta on ju juba kord...“

Mees kaob sõbra kõrvalt, püüdes astuda kindlal sammul nagu poleks ta juba kolm aastat kordagi viinatilka suhu võtnud.

Sõber aga, — see sülitab, lööb käega, arutledes, endamisi asjadest nähtavasti õieti aru saamata, kes too paharet võis olla, kes osutus kangemaks ja kardetavamaks kurdist, viies ära vakra sõbra!...

Tulusaid näpunäiteid.

Munavalge koogikesed.

6 munavalget, 20 supilusika täit tolmuhkrut, maitseks mõni tilk sidrunimahla.

Munavalged lüüakse vahule, puistatakse suhkrut vähehaaval juurde. Kui munavalge hästi vahule löödud pannakse kartulijahuga üleriputatud plaadile lusikaga kõrged koogikesed. Kuivatatakse leiges ahjus.

Kohupiima pirukad.

4 muna, 1½ klaasi vett, 4 klaasi jahu.

Munad klopitakse hästi läbi, segatakse juurde vesi ja jahu. Hästi segatud taigen rullitakse õhukeselt välja.

Täidiseks võetakse 4 munakollast 6 spl. suhkrut, 1 sidruni riivitud koor 1. liit. kohupiima, 1 klaasi haput koort.

Munakollased ja suhkur hõõrutakse vahule lisatakse peeneks hõõrutud kohupiim, hapukoort ja riivitud sidruni koort. Segu segatakse hästi läbi ja pannakse väikeste kuhjakestena taigna ühele poolele. Klaasiga lõigatakse pirukad välja ning pannakse keeva vette, milles vähe soola. Kui pirukad veele kerkivad, on nad valmis. Maitsevad head sula võiga ehk hapukoorega süües.

Veri-pannkoogid.

½ liitrit verd, ½ liitrit piima, 1 klaas odrajahu, 1½ klaasi rukkijahu, 4 spl. rasva, soola, 1 sibul.

Veri lastakse sõelast läbi, lisatakse piima, peeneks lõigatud sibul, mis rasvas pruunistatud, jahu sool ja tehakse taigen. Küpsetatakse pannil rasvas väikesed koogid. Süüakse pohla salatiga.

Raadio.

Tähtsamaid teateid Tallinna jaama saatekavast.

Pühapäeval, 29. novembril: 7.55. Saksakeelne jumalateenistus Niguliste kirikust. 9.55. Jumalateenistus Pühavaimu kirikust. Juhl. õp. Th. Tallmeister. 12.15. Agr. O. Lövi: Põllumajandussaaduste hindade paranemise võimalusi. 12.45. Põllumajanduslikke teateid. 13.00. Lõunane kontsert heliplaadilt. 17.10. Reklaami ja heliplaate. 17.30. „Vahitorni“ Selti kõned 18.30. Vaimulik kontsert Pühavaimu kirikust. Juhat. P. Presnikoff. 20.00. Ülekanne Tartust. 20.05. Päevauudiseid. 20.15. Aleksander Vertinski laulab (helipl.). 20.30. Lugemistund (Esineb Sergius Lipp). 21.00. Ringhäälingu orkestri kontsert. Juh. md. Ark. Krull. 22.00. Moodsat tantsumuusikat Dancing-palace'ist „Gloria“.

Esmaspäeval, 30. novembril: 15.30. Päevauudiseid. 15.45. Ajanäitaja öien-dus. kuni 16.30. heliplaate. 18.30. Reklaami ja heliplaate. 18.50. Päevauudiseid. 19.00. Ülekanne Tartust. 19.30. Dipl. ins. F. Olbrei raadiovestlus. 20.00. Ülekanne Tartust. 20.05. „Pajatis“. Lõpuks 22.00. ajaviite muusikat heliplaadilt.

Teisipäeval, 1. detsembril: 15.30. Päevauudiseid. 15.45. Ajanäitaja öien-dus. kuni 16.30. heliplaate. 18.30. Reklaami ja heliplaate. 18.50. Päevauudiseid. 19.00. Ülekanne Tartust. 19.30. Ühiskonnateaduse õpiring. (Juh. vann. adv. A. Susi). 20.25. Ülekanne Tartust. 20.30. Kontsert. Juh. M. Prokofjeff. 21.00. Esperantokeelne nädalakroon-ka. 21.10. Kontserdi järg: Orkester: Waldteufel, valss „Armastuse ingel.“ Eglengberg, Sipa lauluke Grieg, Kevadele. Soololaule — Ida Rav-Loo sopr.). Orkester: Hirn, valss, boston „Sanda-nja“. Pickert, intermetso „Manne-

keen“. Stoltz, potp. op. Üks ainus õõ “Siede, Skautide marss.

Kolmapäeval, 2. detsembril: 15.30. Päevauudiseid. 15.45. Ajanäitaja öien-dus. kuni 16.30. heliplaate. 18.15. Reklaami ja heliplaate. 18.35. Päevauudiseid. 18.45. Lastetund. 19.15. Põllumajanduslikke teateid. 19.30. Muusikateooria tund. (Ark. Krull.) 20.00. Ülekanne Tartust. 20.05. „Postimehe“ toimetaja Juhan Jaik: Tänapäeva Ungari. 20.35. Muusikaline matk ümber maailma. 8 Ungari. Lõpuks kuni 23.00. tantsumuusikat heliplaadilt.

Neljapäeval, 3. detsembril: 15.30. Päevauudiseid. 15.45. Ajanäitaja öien-dus. kuni 16.30. heliplaate. 18.30. Reklaami ja heliplaate. 18.50. Päevauudiseid. 19.00. Ülekanne Tartust. 19.30. Pool tundi perenaistele. H. Jansen: Naiste majanduslikke küsimusi 20.00. Ülekanne Tartust. 20.05. Kontsert. Juh. md. Ark. Krull.

Reedel, 4. detsembril: 15.30. Päevauudiseid. 15.45. Ajanäitaja öien-dus. kuni 16.30. heliplaate. 18.30. Reklaami ja heliplaate. 18.50. Päevauudiseid. 19.00. Ülekanne Tartust. 20.05. Kontsert. Juh. md. Ark. Krull.

Lauapäeval, 5. detsembril: 15.30. Päevauudiseid. 15.45. Ajanäitaja öien-dus. kuni 16.30. heliplaate. 18.30. Reklaami ja heliplaate. 18.50. Päevauudiseid. 19.00. Lastetund. 19.30. „Päevalehe“ toimetaja E. Jalak: Nädal välispoliitiline ringvaade. 20.00. Ülekanne Tartust. 20.05. Dr. Girgensohni Über Geburtenrückgang und seine Ursachen. 20.30. Nõmme Rahvaülikooli kontserdi il-kanne Nõmmelt. 21.30. Vana tantsumuusikat. 22.00. Moodsat tantsumuusikat „Estonia“ Valgest Saalist.

Õiguse-kaalukojast.

„Valges Kassis“ välkus naise käes puss. . .

Kaugel S. Pärnu maanteel, seal, kus algavad juba linnatagused metsad ja heinamaad, seisab pealtnäha võrdlemisi armetu majakene, märgitud number 86-ga, väike ja vilets nagu neid siin ümbruses palju. Ent omamoodi on see majakene saanud siiski kuulsaks, kuna seda pealtnäha ei midagi ütlevalt maja kutsutakse millegipärast — „Valgeks Kassiks“... Ja, et siin sünnib asju, mida teisel ei näe, tõendab lugu, mis juhtus 12. jaanuaril käesoleval aastal.

Toi külmal õhtul olid Artur Kafferi korteris koos kolm naist, kes korteriomani kuga seltis võtsid viina, koheldes alul üksteist kõige paremini, nagu see säherdustel puhkudel tavaline. Aga kipub juba kord olema nõnda, et seal, kus võetakse koos viina, must kass inimeste manu leiab tee. Nõnda oli ka siin, kus tülli satutsid korteriomani Artur Kaffer ja selle külaline, kahtlane ja kardetav

naine Helene Indus, kes varem kolm korda varguse pärast karistatud.

Millest õieti pahandus tekkis, on taibata raske. Helene Indus olevat tahtnud ära minna, Artur Kaffer keelanud aga seda. Mõlemad muutunud ägedaks, H. Indus olevat öelnud, et tema läheb ikka. Kas vahepeal veel midagi juhtus ei teata, ent teada on see, et vihane naine haaras äkki taskunõu ja tungides Artur Kafferi kallale, lüües seda noaga neli korda, nii, et verine mees hirmunult õue tormas ja seal jõuetult maha kukkus.

Kohtu ees seistes seletab julm naispussitaja, et ta sündmusest midagi ei mäletavat purjuspea tõttu. Võibolla, ent Helene Indus, too kardetav naine, kes käsitab nuga nagu vana laada riiumees, eraldatakse nüüd kaheksa kuuse vangistusega teistest inimestest.

Peksis vana peigmehe läbi. . .

Erich M. ja Alice B. on kunagi väga head tuttavad olnud, ent nüüd pole sellest, kord nii soojast ja südamlisest sõprusest järele jäänud enam midagi. Vihas punetades nagu kaks noort kukke silmitsevad nemad nüüd üksteist, kohates üksteist ei enam kusagil lillilises pargis või puisteel, vaid punase kaleviga kaetud kohtulaua ees.

Tundub küll, võibolla, imelikuna, ent siiski on see nõnda, et Erich M., pealtnäha päris priske ja tugev noormees, siin kurdab, et Alice, hoopis õrn ja habras preilike, olevat tema läbipeksnud!...

Alice ise ei taha seda süüd kuidagi omaks võtta, leides, et tema see tilukene neinatukene, ei või kuidagi läbipeksta tugevat noormeest, kellele ta vaevalt rinnuni ulatab.

Kuna kohtunikul lepituskatse nur-

jub, asutakse tunnistajate ülekuulamisele, olgugi, et Alice agaralt tolle vastu seisab, kuna kõik tunnistajad olevat Erichi head sõbrad.

Tunnistajate seletustest selgub, et Erichist ja Alicest olevat kunagi pidanud saama paar, vähemalt neiu olevat uskunud seda kindlasti, otsides ikka ja alati üles Erichi. Kuud kolm tagasi olla aga asjad kuidagi liimist lahti läinud. Erich millegipärast neist ikka enam ning enam hakanud kõrvale hoidma. Et see kuidagi Alice hinges ei mahtunud on enam kui loomulik ja minnes kord Erichi manu koju, olevat neiu seal endist armsamat tõesti löönud, kaks või kolm korda rusikaga vastu nägu.

Sellep. peab aga Alice nüüd nädalaks ajaks minema vanglamüüride vahele.

„Palun, ärge pange mind vangi!“ . . .

August O., pealtnäha korralik, keskmistes aastates olev mees, on elanud pikki aastaid ilma, et ta kuidagi rippuma oleks jäänud paragrahvide otsa.

Aga nüüd on seegi mees õiguse kaaluketta kutsutud § 169 põhjal ehk teiste sõnadega varguse pärast. Mees ise on sellep. väga masendatud.

Kui aeg kohtulaua ette astumiseks käes, ei suuda mees ennast enam valitseda, vaid pukeb nutma nii nagu väike pahateo tabatud laps.

Nagu protokollist selgub, on August O. oma käe sirutanud õieti tühise asja, — ühe naise särgi järele. Kord, kui keegi Julie L. oma pesu kuivama riputas, nägi ta juhuslikult toaknast, et tänavalt hoovi tuli võõras mees, seal vähe ringi vaatas ja siis äkki nõõrit võttis tema särgi, selle põue peitis ning

siis jälle väravast välja läks.

Muidugi peeti kinni see mees, kes osutus August O:ks.

Kohtuniku küsimustele ei vasta August O. peaaegu midagi, vaid nutab ja pühib ainult silmi. Nii palju võib mehe seletusest siiski aru saada, et ta oma süüd ei salga, vaid seda kahetseb, olles oma sõnade järele varguse viina mõju all toime pannud.

„Ma pole ilmaski enne... Ma ei tea, ma ei saa aru, mis minul siis pähe tuli,“ nuuksus mees. „Ärge pange mind vangi... Mul on naine ja lapsed.“

Kaebealuse endist korralikku elu ja puhtsüdamlikku ülestunnistust silmaspidades, leiab kohtunik olevat võimaliku karistada teda 1. kuus vangistusega tingimusi.

Perekondlikke teateid.

Tähtedena pimedates sügisõodes ja edaspidi rõõmustavad oma vanemate südameid vastsed maailma kodanikud:

Virve Veske; Herbert Kotkas; Olev Reintam; Urve-Silvia Holstein; Luule Salm; Ago Joll; Sirgev Kask; Villi Selm; Paavo Mägi.

Tundes üksikutena igavust ja tühjust hinges, on otsustanud ennast üksteisega siduda:

Hilda Puhm ja Arnold Ilves; Roman Luts ja Agnes Bertram; Erika Tärner ja Arnold Maripuu; Minni Pust ja Karl Peritjärv; Helene Jürisberg ja Eduard Hoorep; Hilda Jurjev ja Andres Must.

On töötanud üksteise hingest peletada kõik kurbused ja valud, mu-

red ning piinad, need, kes südames tundes leegitsemas armastust alustasid juba ühist elurada:

Erika Tamberg ja Paul Pajoso; Hilja Sandberg ja Boris Uudel; Helene Luts ja Sikk; Lilli Rosine Treialt ja ja Villem Einsild; Alice Bollmann ja Voldemar Mekkart; Alma Helene Kruschka ja Felix Freibach; Selma Simson ja Voldemar Vokk; Adele Emilie Fuks ja Evald Aleksander Asmuth.

On lõpetanud oma maise teekonna, siirdudes sinna, kus lõpeb kõik valu ja vaev:

Meta Hornbruch 18 a.; Felix Flinck 29 a.; Erich Gustav Uusmann 3.; Roosa Kaamann 22 a.; Arnold Valdbach 36 a.

Ühe abielu kurb lõpp.

Baieris elasid juba kauem kui viiskümmend aastat koos talunikud Hans ja Grete Lang, mõlemad juba üle seitsmekümne aasta vanad. Nende vahelkord polnud just hea, riidud ja

tülid olid sagedased, ent siiski elasid nad edasi koos.

Hiljuti oli neil ühel päeval jälle suurem sõnavahetus omavahel väga tõsisel põhjustel. Naist panandas see sõnelus

siiski niivõrd, et hiljem voodisse pidi heitma, kuigi temal mingisugust tõsisemat viga ei olnud.

Isa minnes toast välja, otsustasid naine ja lapsed seda vähe hirmutada, et ta tulevikus enam nii palju ei riidleks.

Tütred katsid voodis lamava ema valge linaga ja läksid kutsusid siis isa tuppa, seletades sellele, et ema just praegu ära on surnud.

Loomulikult oli mehe kokkumine suur. Ta vaikis vähe aega toas, minnes siis uuesti õue, kust tema enam nii pea tagasi ei tulnud. Hiljem, kui tütred, keda südametunnistus piinama hakkas, isa õuest otsima läksid leidsid, et ta enese kuuri all üles oli poonud.

Tütarde ehmatus oli suur, veel rohkem aga ehmus ema, kes kuuldes, et mees enese üles poonud, sai südamerabanduse.

Hindmõistatus nr. 27 lahendus.

„Abielulehes“ Nr 40 ilmunud hindmõistatuse lahendus on järgmine:

k	a	l	e	v		k	a	v	a	l
ü	a	b	i	k	a	a	s	a	a	a
p	r	a	i	n	o	k	e	a	h	
s	i	r	e	s		s	u	s	k	
e	i	n	e	i	e	s	a	u	e	
u	l	i	h	t	n	e	n			
k	t	n	t	e	i					
j	u	s	e	e	p	a	k	k		
a	k	u	s		k	k	u	u		
a	k	l	a	m	m	a	s	d	r	
g	p	e	r	e	m	e	e	s	a	
o	k	t	a	v		s	a	l	a	t

Vasakult paremale lugedes saame sõnad: 1. Kalev, 5. kaval, 9. abikaasa, 10. pr., 12. ainuke, 13. ah, 14. sir, 15. usk, 16. eine, 20. Saue, 21. lihtne, 22. Juks, 23. pakk, 25. aku, 28. kuu, 29. lammas, 31. peremees, 32. oktav, 33. salat.

Ülaalt alla: 1. küpse, 2. la, 3. eha, 4. viis, 5. kaks, 6. ase, 7. v.a., 8. lahke, 11. riukukk, 13. asunikud, 17. Elts, 18. ihne, 19. ette, 20. seep, 22. Jaago, 24. kurat, 26. sarv, 27. kaes, 29. Lea, 30. sea.

Õieti lahendaajast said loosimisel 26. nov. s. a. P. Kangur, Pärnust, Aisa tn. 41, — prii „Abielulehe“ kolmeks kuuks; E. Annik, Tartust, Jaama tn. 46—4 ja Aug. Tamberg Nissist — kumaki ühe maksuta kuulutamisvõimaluse „Abielulehes“.

Seismajäänud kirjad.

„Kiri kaugusest“ — 3, „Karske töömees“ — 2, „Helly Nii“ — 4, „Ernehirmutis“ — 5, „Hilda“ — 4, „Helkiv täht“ ja „Päikesekiir“ — 1, „24“ ja „25“ — 1, „Väsinud“ — 1, „Naeratav sõber“ — 1, „Koltunud lehed“ — 1, „Kurb Henry“ — 1, „Lohutaja sõber“ — 1, „Heinz 22“ — 1, „Maimu“ — 1, „Helini“ — 1, „Energiline naine“ — 1, „Kuukõrbe hulkur“ — 1, „Johanna Aker“ — 1, „Ella ja Meeta“ — 1, „Sügisöö völu“ — 2, „Igatsev noorus“ — 1, kiri.

Vastutav toimetaja ja väljaandja
R. Jürisson.

„Abielulehe“ tellimiste, kuulutuste vastuvõtmise ja müügikohad linnades

Tartus: abitalitus, üldine ajakirj. kontor P. Johannson, Rütüti tn. 11, jaama raamatukapp ja kõik ajalehe-müügi kohad. **Narvas:** abitalitus, Narva jaama raamatukapp, hra Videvik, J. Läte, raamatukauplus, Joala tn. 20. **Rakveres:** abitalitus, E. Läte I ajakirjanduse kiosk, Pikk tn. 1, jaama raamatukapp, hra Videvik, J. Priimanni raamatukauplus, Pikk tn. 24, Leo Rikkeni juures. **Paides:** M. Leesment, Turuplatsil, Kaubatarv. Ühisus „Iva“, Seidelbergi raamatukauplus,

Pärnu tn. 5. **Võrus:** Jaama raamatukapp, F. Siska Paju tn. 6, Songi, Jüri tn. 14. **Tapal:** Jaama raamatukapp, Vold. Steinfeldt ajakirj. büroo, J. Luuk. Pikk tn. 17. **Valgas:** abitalitus, pr. R. Kauke, ajakirjand. tsentraal, Vabaduse tn. 24. L. Raagi kiosk, jaama raamatukapp, M. Järveveere kiosk, Võru tn. 18, A. Luha, Vabaduse tn. kiosk Nr. 1. **Haapsalus:** jaama raamatukapp, Tamverk & pojad, raamatukauplus Karja tn. 5. **Viljandis:** jaamaraamatukapp, K. Vagner, Lossi tn. 24, Üldine

ajak. kontor „Edu“, Posti tn. 13-a. A. Rennit, Aja kirj. büroo, Tartu tn. 16. **Pärnus:** Õpetajate O.Ü. „Liit“, Rütüti tn. 40, jaama raamatukapp, Paul Ruiso raamatukauplus, Jäneselja 4. **Türil:** jaama raamatukapp, H. Taratorova-Limberg, Viljandi tn. 8. A. Kurusk, S. Pärnu mnt, 15. **Tõrvas:** J. Kattuse kauplus, H. Treufeldti kauplus, **Kuressaares:** A. Meieri kiosk, Vallimäe 3, **Nõmmel ja Hiil:** Jaama raamatukapp ja ajalehede kioskid.

Iseseisvad

neiud, lesed!

Kes teist tahaks abielluda pikakasv. brunet 26 a. süm. karske, kuid vaese noormekega. Rikas olla pole tähtis, vaid oskus, lahendada äraelamise probleemi. Kivjutage kohe. Tartu. Üld. ajak. kontor „Jõulud+abielu.“

Jalanõusid

moodsaid, hästi vastupidavaid soovitab

R. Baumees

Kopli tän. 18.

Hinnad odavad, kauba eest täielik vastutus.

P. PÖDER'I
valmisriiete äri

Tallinn, Kullasepa 7. Tel. 429-31

Suures valikus meeste- ja naisterahva valmisriideid ja tellimiste vastuvõtmine.

Astuge sisse ja veenduge kauba headuses.

Vaatamine ei kohusta.

Kaarditark

(vanaaegne)

Kullasepa t. 4-2

kaks treppi üles, vastuv. kl. 9 homm. kl. 8-m õhtul, ka pühapäeval.

Enne el nud V.-Pärnu m. 12.

Ennustan ka käejoontelt ja päevapildilt

Balti jaama

raamatukaupluses

saadaval koiksugused oma- ja välismaa ajalehed ning kuukirjad. Rikkalik väljaavalik igasugustest raamatutest. — Uus „ABIELEHT“ juba iga reede õhtul müügil.

**NEIUD ja
PEIUD !!!**

Valmistatakse kõige moodsamas väljatöötuses odavate hindadega kiirelt ja hästi

J. & A. PAALMANNI TRÜKIKOJAS

Tallinnas, Väike Karja 12. Telef. 8-86

Hiromant
Arro Ramses

V. Tartu m. 20—1-a, alum. korral, sissekäik hoovist, ümber nurga pahemat kätt. Vastuvõtt homm. kl. 10—7 õht. Pühap. kl. 1—5 Kes käinud, ei kahetse.

Soovin
tutvust

ühise kodu loomiseks ainult korrajaku, pensionisaaja meisterahvaga 46—65 a. vana. Tõsisel kirjad leia vastust. Kirjad slt. „Olen iseseisev lesk.“

Täna

kõiki, kes nii rohkearvuliselt vastasid „Ernehirmutisele“. Ei lootnud nii suurt poolehoidu. Vabandust, kui ma kõigile vastata ei jõua. Veel kord tänan. „Ernehirmutis“.

Sõpra

intelligentsete härrade hulgast soovib samasugune preili. Kirjad slt. „Ostel“.

Noormees soovib omale
kodu luua.

Kas leiduks jõukate preilide seast, kellel samasugune soov. Kirjad slt. „Üks kodu.“

Haritud **neiu** soovib

kohta

kontori, ladusse ehk mõnele muule tööle. Kirj. slt. „Inge“

Keskealised jõukamad härrad, kes teist

kirjutaks

samasugusele leskprouale? Kirj. slt. „Ärilsed huvid“.

Tutvuneda

abiellumiseks

soovib kiire korras ühesama maakoha omanik, vaba, üksik, täiesti karske, rõõmsa, hea iseloomuga, keskealine mees, vanemate neidude ehk leskedega, kes oleksid nõus kohe kaasa aitama, maja ehitamist ja äritegevust, rahaliselt toetades, et rutemalt rahu leida ühises, korralikus, mugavas kodus. — Kellel samane igatsus ja soov, rutake kohe abiks, tulevik oleks paljutõotav. Kirjad kuni 5. detsembrini slt. „Jõudu tööle“.

TEIE

KIHLAKAARDID
LAULATUSKAARDID
LAULATUSLEHED
PULMAKUTSED
NIMEKAARDID

On asju maa ja taeva vanel, millest teil pole aimugi. Küll aga teab neist kuulus hiromant-grafoloog

Burge

kes elab Klaasringi t. 3-a. krt 10. (hoovimajas), ja ütleb Teile mineviku, oleviku ja tuleviku täpselt käejoonte, planeetide ja päevapildi järgi.

Keda vaevab mure, ehk keda **hellitab õnn** — te mõlemad külastage kuulsat

hiromanti

Maakri tn. 18—2, Sissek. raudvärav. Vastv. kl. 9—7 pühap 1/5.

Murelist võib tulevikus oodata õnn, milleks siis meeletult? Õnnelast võib eelvaritseda valu. — Hea kui saab hoiatet

Lakk-kingi
A. Gobovitsch
Virut. 7

Lesk naisterahvas, kes üksinda igavust tunneb, sooviks

sõpra

eluseltsilist kaine mees-terahvaste hulgast. Kirjad slt. „Üksinda igav“.

Hingeline preili, soovib samasugust

sõpra

viisakate härrade hulgast. Kirjad slt. „Samasugune“.

Preilid, kes tahaks teist olla sõjamehele

seltsiliseks?

Kirjad slt. „Seltsimehed“.

Kes aitaks

rahaliselt vaest naisterahvast, sellele jään heaks sõbraks Kirjad slt. „Rahvaene aeg“.

Karske, tõsiselt elule vaataja noormees, kel kindel teenistus, tunneb piinavat igatsust armastuse järele. Kas leidub sügava ja õilsahingelist

neidu,

kes ulataks käe ja täidaks mu südame armastusega? Kirjad, soovivat fotoga, mida ausasti tagastan, saata: Irboska vaksal Piiri pst tal „Volly“.

Vabahingelised, kindla teenistusega härrad! Kes teist igatseb mugava kodu järele, võiks te

tutvuneda

40-aastase lesegaga Kirjad slt. „Üksildusest tüdind“.

Kas leiduks

noormeest, kes ei eelista saledat joont? Siin soovib tutvust 22 a. tunde- lise ri. hea sõbra leidmiseks. Kirj. Tartu Rütüti 11. „Velly“.

K-heksa jumalavallatut Pärnu tütarlas soovivad

kirja-

uuhetust

sümpaatiliste härradega. Päevapilt soovivat. „Jutty 28, Tutty 28, Frutty 23, Elvi 22, Evi 20, Lilly 21, Mummy 18, Medy 17.“ Kirjad Pärnu jaama raamatukapp.

2 korralikku riigiametnikku soovivad

tõsisist
tutvust

samasuguste preilidega, kellega võiks armast kodu luua. Van. 18 25 a.

Kirjad: Pärnu, Ruiso rmtkpl. „Saatus 25“, „Lootus 26“.

Raskes seisukorras keskealine proua soovib

tutvust

rikkamate härradega, kes võimaldaks laenuks „70—80 kr.“ tagasimaks kokuleppel. Kirj. slt. „Kurb süda“.

Uh-uu! ..
Kitty ja Ly

soovivad tutvust poislastega. Pilt soovivat. Kirjad slt. „Kitty 16“, „Ly 18“.

Eesti neiud!

Välislaevas viibivad Eesti pojad soovivad tõsisist tutvust kodumaa hingeliste neidudega, et võiks sõita ühiselt abielusadamasse. Soovivat päevapilt ja õige adress. Laine ja Voog. S/S „Birgit“ D.S. Dania. Amaliegade 33. København, Danmark.

Hea välim. majapid. alal praktiseerinud preili soovib kohe

abielluda

karske koduarmastaja mehega, van. mitte alla 25 a. Kirjad slt. „Leht“.

Kaks korralikku haritud provintsineidu

tutvuks

viisakate, karskete ja heasüdamiste härradega. Kirj. saata slt. „Inge“ ja „Irma“

Tütarlapse kalduvusiga noormees

tutvuks

meeleldi poisilike tütarlapsiga. Kirj. slt. „Gäby“